

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sizzling in the **MOUNTAINS**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DAĞLARDA CIZIRTI

GREENE MOUNTAIN BOYS

OLIVIA T. TURNER

Telif hakkı © 2024 Olivia T. Turner'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın e-posta, fotokopi, baskı, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Olivia@oliviattturner.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Lütfen yazarın emeğine saygı gösterin ve bir kopyasını satın alın. Teşekkürler!

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, işletmeler, şirketler, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.OliviaTTurner.com

Editör Karen Collins Düzenleme
Kapak Tasarımı Olivia T. Turner

CONTENTS

[Telif Hakkı](#)

[Dağlarda Cızırdayan Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Daha fazla dağ adamı!](#)

[Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın! Sesli Kitaplar](#)

[Takıntılı Ol Beni](#)

[Takip Et...](#)

SIZZLING IN THE MOUNTAINS

Kitaptaki erkek arkadaşlarım hep cesur ve maceracı tiplerdir.

Dünyayı güçlü elleriyle ele geçiren ve onu yılmaz iradesine göre şekillendiren türden bir adam.

Ama bu sadece fantezi, değil mi?

Ben bir çocuk kütüphanecisiyim. En cesur olduğum şey yeni bir papatya çayı aroması denemek.

Gerçek hayatta o güçlü, tehlikeli erkeklerden istemiyorum.

En azından ben öyle düşünmüyordum.

Çünkü kütüphanem alev aldığıında, James Shields dünyama giriyor.

James, eğlenmek için kafeslerde dövüşen bir itfaiyeci dağ adamıdır.

Daha farklı olmamız mümkün değil.

Ama açıklayamadığım bir şekilde ona çekildim.

Sanki kitabımdaki erkek arkadaşım sayfadan fırlayıp evrenimi sarsmış gibi.

Ve beni hayatımın yolculuğuna çıkaracak.

Victoria güvenli oynamayı sever, ama Dağ Adamı James ateşli dövmeleeri, sert bakışları ve vahşî yöntemleeriyle ona biraz tehlikenin ne kadar eğlenceli olabileceğini öğretir.

Aldatma olmadan ve süper tatlı bir HEA garantili en iyi şekilde anında aşk. Bağımsız buharlı romantizm kitabı. Keyfini çıkarın!

Geçen hafta yangın dedektörümü kontrol etmeye gelen
kavurucu sıcaktaki yerel itfaiyecime.
Evin dağınıklığı ve pijamalarımın üzerindeki Dorito tozu
için özür dilerim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Victoria

"A İşte dostlarım, bir tek boynuzlu at böyle eğitilir."
Ayaklarımın dibinde oturan tüm sevimli çocuklar
Kitabı kapattığımda inliyorum.

"Tekrar okuyabilir misin?" Küçük kıızıl saçlı Carly soruyor.
Diğer birkaç küçük kafa da onaylarcasına başını sallar.

"Hayır, ama sırayla eve getirebilirsiniz," diyorum onlara
kocaman bir gülümsemeyle. "Ve aralarından seçim
yapabileceğiniz macera ve fantastik öykülerle dolu bir sürü
harika kitabımız daha var."

Hepsi ayağa fırlıyor ve bir sonraki gizli mücevherlerini
bulmak için kitap raflarını karıştırmaya başlıyorlar. Onları
izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Teşekkürler Victoria," diyor Carly'nin annesi bana.
"Masal saati harika bir fikir. Başlattığın için teşekkürler."

"Benim için zevkti!"

"Carly'ye kitapları gerçekten sevdirdiniz ve kitap
okuyarak geçirdiği her saniye ablasını korkutmadığı bir
saniye."

Carly'nin raftan bir kucak dolusu kitap almasını izlerken gülümsüyorum. İki tanesi yere düşüyor ve zıplayarak açılıyor.

"Bunu duymak beni çok mutlu etti," diyorum elimi göğsüme götürerek. Hayatta yapmak istediğim tek şey çocukların okumasını sağlamak, bu yüzden çocuk kütüphanesinde çalışmak dünyadaki en tatmin edici iş. İşe alındığımda buna inanamamıştım.

Güney Dakota'daki sıkıcı memleketimde kütüphaneci ilanlarına bakarken Montana'daki Greene Dağları'nda bir ilan gördüm. Kütüphane çok şirin görünüyordu. Herhangi bir kütüphane beni mutlu ederdi ama bir çocuk kütüphanesi? Özellikle de eski bir tren istasyonunda inşa edilmiş ve nefes kesici dağlarla çevrili bir kütüphane? Hayallerim gerçek olmuştu.

Hiçbir şey düşünmeden başvurdum, ancak üç hafta sonra görüntülü görüşme için benimle iletişime geçtiler. Gabby ile konuştum ve kitap sevgimiz sayesinde hemen anlaştık. Kendisi baş kütüphaneciymiş ama kireçlenmesi çalışmasını zorlaştırıyormuş, bu yüzden yardıma ihtiyacı varmış. Bana iş teklif etti ve ben de ne olduğunu anlamadan Montana'ya taşındım. Kasaba çok güzel. Dünyanın en görkemli dağlarıyla çevrili ve bir çeyrekliği fırlattığınızda karşınıza taze bir nehir, pırıl pırıl bir göl, yüz yıllık bir meşe ağacı ya da iri yarı bir dağ adamı çıkıyor. Burada suya ne koyduklarından emin değilim ama Tanrım. Buradaki adamlar bambaşka.

Greene Dağları'nda harika bir ay geçirdim ve iyi şansımın devam edemeyeceğini düşünüp duruyorum. Bir şeyler değişmeli. Yani, rüya gibi bir yerde rüya gibi bir iş? Kim bu kadar şanslı olabilir ki?

Geldiğimden beri, yerel çocukların ve gençlerin okumasını sağlamak için her türlü girişimi başlattım. Çarşamba, Cuma ve Cumartesi günleri çocuklara kitap okumaya başladım, gençlere yönelik bir kitap kulübü kurmaya çalışıyorum, ancak üye bulmakta zorlanıyorum ve ayrıca yoldan geçen insanları durup elimizdekileri görmeye ikna etmek için dışarıya sıra sıra kitapların olduğu masalar koymaya başladım.

Gabby, ben buraya geldiğimden beri kasaların yüzde yirmi üç oranında arttığını söyledi ve bu ilerleme beni çok heyecanlandırdı.

Çok şirin bir yer. Tamamen eski ahşap ve antik taştan yapılmış, büyük kavisli pencereleri ve her yerde yastıklara sarılıp bir kitapta kaybolmak için mükemmel olan çok sayıda küçük rahat köşesi var.

Charlotte's Web'in ilk baskı imzalı nadir bir kopyası bile var. Dünyada sadece üç tane var ve bir tanesini sergiliyoruz. Camın arkasında ama arada bir yumuşak beyaz eldivenlerimi giyer, çıkarır ve çocuklara gösteririm. Onlara eski mürekkepli imzayı gösterdiğimde gözlerinin büyümesini hep sevmişimdir. Kasabamızın en gurur verici simgelerinden biri.

Anneler ve çocuklar kitaplarını kontrol etmeye başlıyorlar ve masamdayken her biriyle sohbet ediyorum. Hepsinin ismini biliyorum.

Cynthia'nın annesi Lauren sonuncu. Kasabadaki büyük lüks pansiyonun müdürü. Kitaplarını inceliyorum ve o etrafta oyalanıyor. "Hey, bir şeyler ayarlamak mı istiyorsun?"

Öksürüyorum, neredeyse tükürüğümle boğulacaktım.

"Affedersiniz?"

"Özür dilerim," diyor yanakları kızarmaya başlayarak. "Burnumu sokmak istememiştim. Ben sadece... Şehirde yeni olduğunu biliyorum ve... Senin tipin nedir?"

"Hâlâ yerleşmeye çalışıyorum," diyorum kibarca. "Biriyle çıkmayı düşünmüyorum."

"Oh, tamam," diyor, onunla çöpçatanlık yapmayacağım için hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Sadece... Senin için etrafa sorabilirim. Eğer istersen. Locadan pek çok insan tanıyorum."

"Böyle iyiyim, teşekkürler," diyorum, masanın altına girip saklanmak istesem de gülümseyerek.

"G e l Cynthia," diyor Lauren elini uzatarak.

Cynthia koşar ve onu alır.

Giderken bana el sallıyor. "Güle güle, Bayan Hester." "Güle güle, Cynthia. Bir dahaki sefere görüşürüz."

Onlar arabalarına doğru yürürken derin bir nefes alıyorum.

Artık burası o kadar sessiz ki, kütüphane tamamen bana ait.

Benim tipim ne? Etrafta dolaşırken, renkli kitap yığınlarına bakarken merak ediyorum. Her kitabı, sırtları düz bir duvar gibi sıralanana kadar çekip düzeltiyorum. Böylesi estetik açıdan daha hoş. Daha davetkâr.

Tipimin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Yirmi beş yaşındayım ve daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı. Yani onuncu sınıfta Chris Zimmerman vardı ama öpüşmedik bile ve sadece bir hafta sürdü, sonra tüm okula sütyenimin altına girdiği yalanını söyledi. Kesinlikle benim tipim olmadığı ortaya çıktı.

Kitaptaki erkek arkadaşlarımın hepsi cesur, maceraperest erkekler ama gerçek hayatta bunu istemiyorum. Hayır, teşekkür ederim. Kalın bir kitap ve sıcak bir fincan çay ile kıvrılmayı tercih ederim ve böyle erkekler her zaman hareket halindedir. Böyle biriyle çıkmak okuma zamanımı ciddi şekilde etkiler ve bunun benim için iyi olacağını sanmıyorum.

Neyi sevdiğimden emin değilim. Sanırım gördüğümde anlayacağım.
Henüz görmedim...

Sesler dikkatimi çekiyor ve neler olduğunu görmek için pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıda bir grup genç gördüğümde heyecandan nefesim kesiliyor. Üç erkek ve bir kız var ve kitap sergimin etrafında dolanıyorlar!

Nabzım hızla atarken "Evet," diye fısıldıyorum. Ekranım çalışıyor!

Serin bir bahar günü, bu yüzden beyaz hırkamı giyip tüvit kalem eteğimi düzelterek kapıya doğru ilerliyorum. Bu

dördü gençlere yönelik kitap kulübüme mükemmel birer üye olacaklar ve ben de onları aralarına katmayı çok istiyorum. Aklımda onlar için harika bir kitap var; casuslar, tehlikeler, ters köşeler ve tavırlı bir kediyle dolu bir kitap. Bayılacaklar. Siyah çerçeveli gözlüklerimi düzeltiyorum ve rahatça dışarı çıkıyorum. Hepsi suçlu yüzlerle bana dönüyor. Çocuklardan birinin yanakları kıpkırmızı. Evlerine doğru geri adım atıyorlar.

Bisikletler.

Awww. Kitaplarıma baktıkları için kendilerini suçlu hissetmelerine gerek yok! Ekran bunun için var.

"Beğendiğin bir şey var mı?" Gülümseyerek yanına gidiyorum.

Ben yaklaşırken en uzun boylu çocuk geriye doğru yürüyor ve bisikletini deviriyor.

Elimi parlak bir kapağın üzerinde gezdirirken "Sorun değil," diyorum. "Bakabilirsin. Hatta sana bir kütüphane kartı bile çıkarabilirim ve birazını eve götürebilirsin."

"Harika," diyor kız, gözlerini kaçırarak.

"Size bir soru sormama izin verin," diyorum sert bir tonda ve gözlerimi onlara dikiyorum.

Hepsi sertçe yutkunuyor ve hareketsiz yüzlerle bana bakıyorlar.

"Uzak büyülu şatolarda cesur kılıç dövüşlerini mi yoksa şaşırtıcı gizemleri çözen zeki dedektifleri mi tercih edersiniz?" Onlara sırtarak soruyorum.

Sadece bana bakıyorlar.

"Ya da belki de öyle aldatıcı bir gerilim filmi ki- Bir dakika. Sigara kokusu mu alıyorum?"

Hepsi panik içinde birbirlerine bakmaya başlar.

"Arkanda ne var?"

Uzun boylu çocuk kolunu hareket ettirir ve yanan bir sigara gösterir.

Ağzım açık kaldı. "Sigara mı içiyorsun? Dur bir dakika, buraya kitaplar için gelmedin! Sigara içmek için buradasın!"

"Annemize söylemeyin," diye yalvarıyor uzun boylu çocuk. "Lütfen."

"Annenizin kim olduğunu bilseydim kesinlikle verirdim," diyorum ona doğru yürüyüp elimi uzatırken. "Ver onu bana."

Sigarayı bana uzatıyor ve ben de çöp kutusuna doğru yürüyüp içine atıyorum.

"Sigaranın sizin için ne kadar kötü olduğunu biliyor musunuz?" Onlara doğru yürürken söyledim. "Bu konuda bir kitabım var. Okumak ister misiniz?"

Kız bana tuhaf tuhaf bakarak, "Hayır, teşekkürler," diyor.

"Okusaydınız," diyorum onlara ters ters bakarak,

"sigaranın kansere neden olduğunu bilirdiniz."

Uzun boylu çocuk omzumun üzerinden bakarak, "Bayan kütüphaneci hanım," diyor.

"Ve herhangi bir kanser değil," diyorum, içlerindeki sigara içme arzusunu sonsuza dek korkutmaya çalışarak. "Akciğer kanseri. Evet! Sigara içmek artık o kadar da havalı değil, değil mi?"

"Vay canına!" diyor kız bana kocaman gözlerle bakarken.

"Evet," diyorum kollarımı kavuştururken. "Biliyorum. Güçlü şeyler."

Çocuklardan biri bisikletine atlar, korkmuş görünmektedir.

"Peki dişlerinizi ne renge çevirdiğini biliyor musunuz?" Onlara sert bir bakış atarak söylüyorum. "Sarı."

"Oh, kahretsin!" diyor bisikletli çocuk.

"Evet," diyorum agresif bir şekilde başımı sallayarak. "Artık bildiğine göre, sigara içmenin ezikler için olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bayan kütüphaneci hanım," diye bağırır uzun boylu çocuk. "Arkanızı dönmek isteyebilirsiniz."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve çığlık atıyorum. Sigarayı attığım çöp kutusundan uzun alevler fışkırıyor. Üzerinde kasaba bayrağı asılı ve o da alev alıyor.

"Olamaz!" Kocaman yangın söndürücüyü almak için kütüphaneye koşarken bağırıyorum. Tozla kaplı ve umutsuzca çalışmasını umuyorum ama Gabby yangın söndürücüleri şarj etmek gibi ayrıntılarda pek iyi değil, bu yüzden bir şey çıkıp çıkmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok.

Ahşap kapıları tekmeleyerek açtım ve oraya koştum. Gökyüzüne yoğun gri dumanlar yükseliyor. Yanan bayrak teşhir masamın üzerine düştü ve tüm eski kitaplar da yanıyor. Çıtırdıyor ve patlıyorlar; alevler onları tükettikçe sayfalar kararıyor ve kıvrılıyor.

"Dikkat edin!" Yangın söndürücüyü yanan masaya doğrultup kolu aşağı doğru iterken aval aval bakan çocuklara bağırıyorum. Hiçbir şey çıkmıyor. Sadece üzücü bir toz püskürmesi.

Alevler tren istasyonunun eski ahşap duvarlarına doğru ilerlemeye başladığında onu yere fırlatıyorum.

"Hayır!" Panikle ılık atıyorum. Bu lanet kütüphaneyi yakamam. Bu bina iki yüz yıldır burada ve ben bir ay sonra onu yakacak mıyım?! Burası lanet olası bir Ulusal Miras Alanı!

Binanın yan tarafındaki, şehir peyzajcılarının çiçekleri sulamak için kullandığı hortumu hatırlıyorum ve kalbim hızla çarparak ona doğru koşuyorum. Püskürtme tabancasını kaptım ve başlığı çevirdim. Su her tarafımda patlıyor, beni tamamen ıslatıyor ve boğulmama neden oluyor. Suyu kapatıyorum, püskürtme tabancasını sıkıyorum, suyu tekrar açıyorum, aptal sızdıran hortumu kapıyorum ve geri koşuyorum. Dört çocuk bisikletlerine binmiş, şok içinde beni izliyorlardı.

"Telefonu olan var mı?" Onlara bağıyorum.

"Telefona izin yok" diyor uzun boylu çocuk.

"İşte bu harika!" Bağıyorum. "Küfür ettiğim için özür dilerim. Çok stresliyim. İtfaiyeye git ve buraya gelmelerini sağla. Lütfen."

Ahşap duvarı hızla tüketen alevlere son bir kez bakıyorlar, dönüyorlar ve küçük bacaklarının onları götürebileceği en hızlı şekilde bisikletle uzaklaşıyorlar.

Hortum başlığını alevlere doğrultup **alıştırıyorum.**

Su fışkırıyor ve beni daha da ıslatıyor.

"Bu lanet hortumun nesi var böyle?" Sertçe vururken ılık atıyorum.

Alevler açık pencerelerden içeri giriyor ve içerideki perdeleri tutuşturuyor. İçerideki her şey çok eski. ıra kutusu gibi. Eğer alevler kitap raflarına vurursa, bu... Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Kontrol edebildiğim şeye, hortuma odaklanıyorum. Sızıntı kesilene kadar homurdanarak başlığı sıkıyorum. Su daha sert püskürüyor ama yine de kükreyen ateşle boy ölçüşemiyor.

Tek yapabildiğim, hayalimdeki işin gözyaşlarımla dolu gözlerimin önünde yanıp kül olmasını dehşet içinde izlemek.

İKİNCİ BÖLÜM

James

"Dövüş Gecesi'ni seviyorum!" İtfaiye binasının köşesindeki kum torbasına vururken Doug şöyle diyor. Beni izlerken ağzı sulanıyor, bu geceki dövüşlerime bahis oynayarak kazanacağı tüm parayı düşünüyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve parmak eklemlerimi homurdanarak ağır çantaya vuruyorum, zincirin üzerinde sallıyorum.

Ben de Dövüş Gecesi'ni seviyorum. Her ayın üçüncü perşembesi şehrin kenarındaki salaş bir bar olan The Cracked Barrel Saloon'da Dövüş Gecesi düzenleniyor. Birini yumruklamayalı çok uzun zaman oldu. Adrenaline ihtiyacım var ve bu gece onu alacağım.

"Geliyorsun, değil mi?" Doug itfaiye aracının kaportasını silen Mason'a "Geliyorsun değil mi?" diye sorar.

"James'in suratına yumruk yediğini görebilecek miyim?" Mason sırtarak soruyor.

"Hayır," diyorum ayaklarımın üzerinde kayarken, gözlerim çantaya kilitlenmiş. "Ama bunu göreceksin." Şiddetli bir kombo çıkarıyorum, torbayı bir anda altı kez yumrukluyorum ve ardından sert bir tekmeye bitiriyorum.

Mason üzgün bir bakışla, "Yine de yüzüne yumruk yediğini görmek istiyorum," diyor.

Doug, "Kafesin yanında bir masa bulmak için erkenden gidiyorum," diyor.

"O kadar da uzun değil," diye yakınıyor Mason. "Geçen sefer her tarafıma kan sıçradı."

"Şef, geliyor musun?" Doug bağıyor.

İtfaiyenin şefi Graham merdivenlerden iniyor. Hepimiz yirmili yaşlardayız ama şef ellinin üzerinde. Yine de hala iri yarı ve muhtemelen hepimizden daha güçlü. Kasabanın kadınları onun yaşlı bir adamdan çok gümüş bir tilki olduğunu düşünse de, kesinlikle yaşlı adam gücüne sahip. "Ne?"

"Bu akşam Dövüş Gecesi'ne geliyor musun?" Doug soruyor. "Hepimiz James'in biraz kış tekmelemesini izleyeceğiz."

"Eğer hepiniz gidiyorsanız," diyor, az önce aptalca bir şey söyleyen pek de zeki olmayan çocuğuna bakan bir baba gibi ona bakarak, "kim çalışacak?"

Doug'ın kafasına dank eder. "Ah, doğru. Kahretsin."

"Ben geride kalacağım," diyor Graham. "Siz gidin ve eğlenin. Kemiklerinizi kırmamaya çalışın ve hepiniz nöbetçisiniz, o yüzden fazla sarhoş olmayın."

Dört çocuk kuyruklarında bir ejderha varmış gibi bisikletle itfaiyeye girerken havlumu alıp terli dövme boynumu siliyorum.

"Ateş!" diye bağıyor uzun boylu olan, oflayıp puflayarak vahşi gözlerle etrafına bakınırken.

Graham onlara doğru adım atıyor, iş yapıyor.

"Nerede?" "Çocuk Kütüphanesi'nde."

"Gidelim!" diye bağıyor.

Vardiyam bitti ama bunu kaçırmayacağım. Graham kamyonu çalıştırırken Mason ve Doug takım elbiselerini giyiyor. Çocuğun ateş demesiyle istasyondan çıkmamız yaklaşık on beş saniye sürüyor. Ceketim dolabımda, bu yüzden sadece botlarımı, pantolonumu ve kaskımı almaya vaktim var. Bu yangına beyaz bir atletle gidiyorum.

Graham sirenleri çaldı ve caddede yarıştık.
Biz giderken herkes dönüp bize
bakıyor.

Bir çocuk bana el sallıyor. Ben de el
sallıyorum.

Gökyüzüne yükselen siyah dumanı gördüğümüzde
Mason "Kahretsin," diyor. Bunun çocuklar tarafından
yapılmış bir eşek şakası olmasını umuyordum ama bu şey
gerçekten kavurucu. "Kütüphane gerçekten yanıyor."

Doug pencereden dışarı bakarken, "En azından
kütüphane ve atari salonu gibi iyi bir şey değil," diyor.

"Sen ciddi misin, dostum?" Mason başını sallayarak
"Ciddi misin?" diyor.

Doug'ın kafası karışmış görünüyor. Sık sık kafası karışır,
bu yüzden sıra dışı bir şey değil. "Ne?"

"Okuyabiliyor musun ki?"

"Kapa çeneni," diye bağılıyor Graham, beni pencereye
doğru itecek kadar sıkı bir dönüş yaparken. "Hızlı
çalışmalıyız. Orası Ulusal Miras Alanı."

"Neden?" Doug diyor ki. "Sadece kitaplar."

Mason gözlerini devirerek, "Bina, seni moron," diyor.

"Kahretsin," diyor Graham köşeyi döndüğümüzde ve
O. Alevler eski tren istasyonunu parçalıyor. Büyük siyah
duman bulutları gökyüzüne yükseliyor.

Yaklaştıkça nabzım hızlanıyor. O yanan binaya doğru
koşma düşüncesi vücudumdaki her hücreyi canlandırıyor.
Böyle şeyleri severim. Yiyorum.

İyi bir ateş yakmayalı çok uzun zaman oldu ve oraya
girmek için can atıyorum.

Graham daha arabayı park edemedi ben arabadan
fırladım.

"İçeride kimse var mı?" Hortumu tutan kadına
bağııyorum. Patlayan bir yanardağla su tabancasıyla
savaşmaya çalışıyor da olabilirdi. O küçük şey bu
cehennemi durdurmak için hiçbir şey yapmayacak. Yine de
denediği için cesur.

"Hayır!" diye bağılıyor. "Bu boş."

Kimse tehlikede olmadığı için mutlu olmam gerektiğini
biliyorum, ama bir parçam oraya koşup günü kurtarmak

istedi. Oh iyi. Bununla yetinmek zorundayım.

Doug boruyu çözdü ve Mason onu yangın musluğuna bağladı. Suyla dolarken boruyu yanan binaya doğru sürüklüyorum. Boru kızgın bir yılan gibi ellerimden kaçmaya çalışırken kaslarım geriliyor. Mürekkepli kollarımı esnetiyorum ve yerinde tutuyorum.

"Hazır!" Mason bağılıyor ve ben de bırakıyorum.

Bir su tsunamisi dışarı fırlar ve alevleri püskürtür.

"Artık bunu yapmak zorunda değilsiniz," diyorum yanımdaki bayana.

Ona dönüyorum ve muhteşem yüzünü gördüğümde tüm gücüm bedenimi terk ediyor. Sadece bir saniyeliğine, ama hortumun yana savrulmasına yetecek kadar uzun bir süre. Şiddetli su akımı Doug'a doğru patlıyor ve ben kontrolü yeniden ele alıp hortumu tekrar ateşe çevirmeden önce onu anında ıslatıyor.

"Ne oluyor James?" diye bağılıyor, su fışkırtıyor.

Ona hiç dikkat etmiyorum. Veremem. Tüm odağım onun üzerinde.

O nereden geldi? Benim haberim olmadan nasıl benim şehrimde olabilir?

"Su!" diye bağırarak ateşi işaret ediyor. Bakıyorum ve hortumdan gelen suyun alevler yerine bahçeyi patlattığını görünce içimden küfrediyorum. Hortumu tekrar alevlere çeviriyorum ve kafamda oluşan bu saplantılı düşünceleri durdurmaya çalışıyorum.

Ateşe odaklan, diyorum kendime. O hiçbir yere gitmiyor.

Yapıya daha fazla zarar vermeden alevleri söndürdük ve suyu kapattık. Yarısı iyi durumda, ama diğer yarısı dumanı tüten, damlayan bir enkaz. Büyük tuğla baca çöküyor ve havayı bir toz ve kül bulutu dolduruyor.

Artık ateş söndüğüne göre dikkatimi tekrar yanımdaki meleğe veriyorum.

Göz kamaştırıcı. Buna inanamıyorum. Ciğerlerimin hava pompalaması durdu. Ona huşu içinde bakarken tüm vücudum hareketsiz. Kaybolmasından korktuğum için bir şey söylemeye korkuyorum.

Dumanlar içindeki binaya dehşet içinde bakarken ince omuzları hızlı nefes alıp vermelerle inip kalkıyor. Sırılsıklam olmuş. Kahverengi saçları yüzüne yapışmış ve siyah çerçeveli gözlüklerinin camlarında küçük su damlacıkları var. Beyaz kazağı açık ve altındaki beyaz gömleği sırılsıklam. Diri göğüslerinin üzerindeki sütyeninin hatlarını gördüğümde sertçe yutkunuyorum.

Aç gözlerimi uzun, dar eteğinde gezdirirken kalbim güm güm atıyor; koyu renkli, ıslak kumaş onun ince, duysal kıvrımlarına göre şekilleniyor.

Ama beni gerçekten yakalayan ve esir alan onun muhteşem yüzü. O yumuşak dudakları, sevimli küçük kulakları, gözlerimin içine bakana kadar yüzünü eğmek için elime almak istediğim seksi çenesi.

Ona fena halde aşık oluyorum ve o benim varlığımdan bile haberdar değil. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle binaya bakıyor. Sanırım şokta olabilir.

Ona yaklaşırken ellerim titriyor ama benim ellerim asla titremez. Yanan binalara koştum ve asla tanışmak istemeyeceğiniz en büyük, en acımasız adamlarla dövüş kafeslerine girdim ve ellerim hiç titremedi. Ama bu meleğin önünde dururken tüm vücudum titriyor.

Adını bile bilmiyorum ama benim için doğru kişi olduğunu biliyorum.

"İyi misin?" Sesimde normalde olmayan derin bir boğuklukla soruyorum.

Bu onu içinde bulunduğu sersemlikten çıkarıyor. Bana dönüyor ve o güzel ela gözleri benimkilerle buluştuğunda sanki biri çarpan kalbimi döndürüyor.

Tek yapabildiğim ona huşu içinde bakmak. O... mükemmel.

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra binaya dönüyor ve gözyaşlarına boğuluyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum yardım için etrafa bakarken. Çocuklar içeri doğru gidiyorlar.

Burada ne yapacağımı bilmiyorum. Ağlayan kadınlar beni hep rahatsız eder. Ben üç erkek kardeşle büyüdüm.

ve dünyanın en sert annesiyim, bu yüzden buna alışık değilim. "Umm," diyorum omzuna dokunmak için uzanırken. Çekiyorum

Ben yapmadan önce elimi geri ver. "O kadar da kötü değil. Yarısı yanmadı."

Olabilecek en kötü anda tavan çöküyor ve kadın daha da sert hıçkırıyor.

Ona gitmek istiyorum, her şeyi yoluna koymak istiyorum, parlayan ela gözlerinden o yaşları silmek ve yüzüne bir gülümseme yerleştirmek istiyorum, ama burada dururken bunların hiçbirini nasıl gerçekleştireceğimi bilmediğim için felç olmuş durumdayım.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum sonunda omzuna dokunurken. Hıçkırıklara boğuluyor.

İçimde bir şeyler kopuyor -kızıma bakmak için ilkel bir dürtü- ve koruyucu kollarımı ona sarıyorum. Göğsüme gömülüyor ve ben onu sıkıca tutarken ağlıyor, bu kadına sonsuza dek bakmaya yemin ediyor.

İhtiyacı olduğu sürece ağlamasına izin veriyorum. Onu sonsuza kadar böyle tutabilirim. Kollarımda olmasının tadını çıkarıyorum.

Sonunda geri adım atıyor ve gözlüğünün altından gözlerini siliyor. O sevimli küçük burnunu kokluyor ve ben ellerimi onun üzerinden çekmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum ona. "Kimse zarar görmedi."

"Ama tüm kitaplar," diyor, dumanı tüten kalıntılara bakarken çenesi titriyor. "Güzel bina. Olamaz! Charlotte'un Ağı!"

Neden bahsettiğini biliyorum. Kütüphanede bu klasik çocuk kitabının nadir bir kopyası var. Görünüşe göre, oldukça büyük bir olay.

"Camın arkasındaydı," diyorum yumuşak, yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Belki de iyidir."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor ve çenesinden süzülüşünü izlerken içim burkuluyor. Üzgün olmasından nefret ediyorum. O güzel yüzünü neşe ve mutlulukla dolu görmek istiyorum. Belki Charlotte's Web'in

nadir bulunan imzalı kopyasının iyi olduğunu görmek
gözyaşlarını durdurur.

"Doug!" Onu girişte gördüğümde bağıyorum.
"Charlotte'un Ağı'na ne oldu?"

"Gidip kontrol edeceğim," diye bağıır ve içeri girer. Bir dakika sonra elinde kusursuz bir kitapla geri döner. Kitabı başının üzerinde tutuyor. "Zarar görmemiş."

"Gördün mü?" Ona gülümseyerek söylüyorum.

"İyi haberler var." İzlerken yüzünde bir parça umut beliriyor.

Sonra geri zekâlı Doug ıslak taşın üzerinde kayar ve kitabı bir su birikintisinin içine düşürür. Kitabı yerden alırken "Kahretsin," diye mırıldanır. Üzerinden su dökülür. Kitap mahvolmuştur.

Ben sadece başımı
sallıyorum. Kızım
sadece hıçkırıyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Victoria

Korkunç
hissediyorum.

İtfaiyecilerin pisliğimi temizlemesini izlerken midem düğümleniyor. Suçluluk duygusu beni hasta ediyor.

Gabby'ye ne diyeceğim? Bana bu işi verdiği için çok nazik ve destekleyici davrandı ama ben her şeyi mahvettim. Bir Ulusal Miras Alanı'nı yaktım. Amerikan edebiyatının paha biçilmez bir parçasını yok ettim. Bu utanç beni diri diri yakıyor.

Çocuklar bisikletleriyle geri dönüyor ve enkaza şaşkınlıkla bakıyorlar.

Onlara doğru yürüdüm. "Sigaralarınızı bana verin."

Uzun boylu olan elini cebine atıyor ve hiç tereddüt etmeden bana ezilmiş bir paket uzatıyor. Paketi açıyorum, çakmağı ve sigarayı çıkarıp yakıyorum. Çocuklar, muhteşem dumanı içlerine çekerek derin nefes alışımı izliyor.

Kötü örnek oluyorum ama şu anda umurumda değil.

Binaya bir şey çarpıyor ve neredeyse tekrar ağlamaya başlıyorum. Bunu yaptığımı inanamıyorum. En güzel şeyi mahvettim.

ve beni kendilerinden biri olarak kabul eden bu sıcak ve misafirperver kasabadaki en iyi şeylerden biri.

İtfaiyecilerden biri kasıla kasıla yanıma geldi. Beni sıcak ve rahatlatıcı kollarına alan atletli ve dövmeli seksi olan değil. Diğer. Charlotte'un Ağı'nı bir su birikintisine düşüren koca kulaklı ve koca ağızlı sakar olan.

"Bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyor," diyor ukala bir gülümsemeyle. Sigaramı alnında söndürmek istiyorum. "Sana bir tane ısmarlayabilir miyim?"

Bu adam cidden bana çıkma mı teklif ediyor?

"Oh, üzülme," diyor omuz silkerek. "Onlar sadece kitap. Ben de çocukken kitap okumadım ve bakın ne hale geldim."

"Oh Tanrım..."

Yanlışlıkla bunu yüksek sesle söyledim.

Fark etmemiş gibi görünüyor. Sanırım o fark etmeden birçok şey kafasının üzerinden geçiyor.

"Ben Doug Douglas," diyor. Bekle, şu anda esniyor mu? "İtfaiye istasyonundan sorumlu sayılırım. Her neyse, ben ve çocuklar bu gece Dövüş Gecesi için Cracked Barrel Saloon'a gidiyoruz."

Sigaramdan bir nefes çekerken şaşkınlıkla ona bakıyorum. Cidden bana Çatlak Fıçı Bar'a çıkma teklif etmeye mi çalışıyor? Orayı otoyolun kenarında görmüştüm. Kitaplarımdaki erkek arkadaşlarımdan takıldığı keyifsiz bir bara benziyor.

"Dövüş Gecesi mi dedin?" Bu adamla daha fazla konuşmak istemiyorum ama merakımı uyandırdı. Dövüş Gecesi de ne?

Başını sallıyor. "Evet, her ayın üçüncü perşembesi, barın sahibi Marvin barın arkasındaki bir kafeste çıplak muşta dövüşleri düzenliyor."

"Harika," diyor çocuklardan biri.

"Bu hiç hoş değil," diyorum ona. "Bu barbarca."

Doug Douglas başını sallayarak, "Evet, oldukça harika," diyor. "James oraya gidiyor."

"James kim?" Ben soruyorum.

Daha önce beni rahatlatan ateşli itfaiyeciyi işaret ediyor. Yangın hortumunu seksi bir ateş tanrısı gibi tutan itfaiyeciyi. O için için yanan kahverengi gözleriyle bana bakmaya devam ediyor. Bunu her yaptığında, içimde küçük bir heyecan dalgalanıyor.

Bedenim o büyük dövmeli kolları arzulayıp duruyor. Onun tarafından tutulmak çok güzeldi. Bunu tekrar hissetmek istiyorum.

O güçlü, rahatlatıcı kollar beni yakalayıp karanlık uçuruma düşmemi engelleyene kadar serbest düşüşteymişim gibi hissediyordum. Beni ayakta tuttu. Aklımı başımda tuttu.

O seksi kahverengi gözler beni tekrar buluyor ve sigaramı hızla yere atıp bu sefer ayağımla eziyorum.

Hortuma doğru giderken bir panter gibi hareket ediyor. Bir ton ağırlığında olmalı, ama kolayca kaldırıyor ve büyük yuvarlak omzunun üzerinden atıyor. Doug'ın benimle konuşmasından hoşlanmadığını söyleyebilirim. Sanki bu gece Doug'ı kafese sürükleyip ona bir ders verecekmiş gibi ona sert bakışlar fırlatıp duruyor.

Karanlık bir parçam - saklı tutmayı sevdiğim parçam, kötü çocuk kitap erkek arkadaşlarımı arzulayan parçam -Ayağa kalkar ve kendini göstermeye başlar. James'i bu gece o kafeste görmek istiyor, başka adamları yakalayıp yumruklarını vücutlarına indirirken. Homurtuları duymak ve teri görmek istiyor. Bundan çok daha fazlasını da istiyor ama henüz onu tamamen serbest bırakmaya hazır değilim.

James'in ağır hortumu kamyonu taşımasını izlerken, "Eminim bu gece bir şeyler içmek için havamda olacağım," diyorum.

"Harika!" Doug yüzünde kocaman aptal bir gülümsemeyle "Harika!" diyor. "Bu bir randevu."

Sivri bir bakışla ona dönüyorum. "Hayır. Biriyle çıkmıyorum. Yalnız gidiyorum."

"Güzel, güzel," diyor başını sallayarak. "Seni yedide alırım."

"Kendi arabamı alacağım,
teşekkürler." "Sana masamızda
bir yer ayıracağım!"

Sırılsıklam kazağımı kapatırken derin bir nefes alıyorum.
"İyiyim.

Teşekkür ederim."

"Gitmeliyiz!" diye bağılıyor yakışıklı, tuzlu ve biberli
saçlı şef. "Şehrin diğer tarafında başka bir yangın var."

Benimle konuşmak için aceleyle yanıma geldi. "Merak
etme, yangın tamamen söndürüldü ve yeniden başlama
ihtimali yok. Belediye başkanını ara. Sonraki adımlarda size
yardımcı olacaktır."

Doug kamyonu doğru geri geri yürürken sırtıyor. "Bir
günde iki yangın mı? Şanslı olmalısın."

Şehirdeki en şirin binayı yakmaya iyi şans demezdim
ama neyse.

"Akşama görüşürüz!" diyor dönüp çoktan hareket etmiş
olan kamyonu doğru koşmadan önce. Kapıyı açar ve içeri
tırmanır.

Kamyon döner ve James görünür. Arka tamponda
duruyor ve kolu tutuyor. Hararetli gözleri üzerimde.

Sertçe yutkunuyorum ve ona küçük bir el sallıyorum.

Başını sallıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Kamyon siren çalarak yoldan aşağı uçar. Hızla gözden
kaybolur.

Sirenin sustuğu uzun bir anın ardından derin bir nefes
alıyorum ve dumanı tüten binaya doğru ilerliyorum.

Su birikintisine doğru yürürken ve yanında yatan
Charlotte'un Ağrı'na bakarken midem çalkalanıyor. Sayfalar
şişmiş ve imzanın mürekkebi aşağıya sızıyor. Mahvolmuş.
Tıpkı işim gibi ve tıpkı kütüphane gibi.

Sanırım Gabby'yi arayıp ne yaptığımı söylemeliyim.

Kapaktaki o sıırılsıklam mutlu domuza bakarken
midemde boş bir çukur oluşuyor.

Dostum, o içkiye gerçekten ihtiyacım olacak.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

James

"W Kimin iki başparmağı ve bu gece ateşli bir randevusu var?" Doug itfaiye binasında kasıla kasıla dolaşırken şöyle diyor. "Bu adam."

Başparmağıyla göğsünü işaret ederken sırtıyor.

"Bunun bir randevu olduğunu bildiğinden emin misin?" Mason ona tuhaf tuhaf bakarak sorar. "Şok geçirmiş gibi görünüyordu."

"Bu bir randevu," diyor Doug, dili dışarıda başını sallayarak. "Tam bir Doug muamelesi göreceksin. Dugg tarzı yapacağız."

O kadar hızlı kalkıyorum ki sandalye geri fırlatılırken gıcırıyor.

Herkes bana dönüyor.

"Neyin var senin?" Graham lavaboda yüzündeki siyah isi temizlerken soruyor. "İyi misin? Pek iyi görünmüyorsun."

"Ben torbaya vuracağım," diye homurdanarak arka tarafa doğru hışımla ilerliyorum.

Ben odadan çıkarken Doug, "O yumruklardan bazılarını bu geceye sakla," diye bağırıyor. "Biraz para kazanmak istiyorum. Sonrası için bir otel odasına ihtiyacım olabilir."

Onun müstehcen kahkahalarını duymamak için kapıyı çarparak kapatıyorum. Ağır çanta köşede asılı duruyor ve onu nasıl bir cehenneme sokmak üzere olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Kollarımı büküyorum ve sertçe saldırıyorum, yumruklarımı torbaya öyle bir şiddetle çarpıyorum ki torba benden uzaklaşıyor. Elimden geldiğince sert vururken Doug'ın yüzünü torbanın üzerinde hayal ediyorum.

Kızgınım. Benim olanı aldığı için ona. Onu yalnız bıraktığım için kendime. Ve ona da kızgınım. Birbirimize ait olduğumuzu bilmiyor mu?

Çantaya sert bir vuruş yaparken homurdanıyor ve küfrediyorum, yumruklarımı çantaya çarpıyor ve yuvarlak bir tekmeye bitiriyorum.

En azından Dövüş Gecesi. Eğer bu gece böyle bir çıkışım olmasaydı tüm bu bastırılmış saldırganlığım ne yapardım bilmiyorum.

Graham kapıyı açtı ve içeri girdi. Beni izliyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Ne hakkında konuşmak?"

Homurdanıyorum.

"O ağır çantayı buruşturup atmana neyin sebep olduğundan bahset. Ezilmiş bir sigaraya benziyor."

I adım geri ve al a ağır Nefes al. Benim

Çantanın her yerinde parmak izleri var.

"O kız hakkında mı? Kütüphaneci mi?"

Yumruğumla çantayı kırıyorum. "Neden Doug'ı seçti?"

Gülüyor. "Sence Doug'ı mı seçti?"

"Onunla çıkıyor, değil mi?!"

Tırnaklarındaki isi temizlerken sırtıyor. "Doug bir keresinde bana üç yüz kilo kaldırabildiğini söylemişti. Kanıtlamasını istedim, ancak yirmi kilo kaldırabildi. Başka bir seferinde dünyanın en iyi lazanyasını pişirebileceğini söyledi. Ben de malzemeleri getirdim ve neredeyse mutfağı yakıyordu. O gece pizza yedik."

Yaptığı destansı karmaşayı hatırlayarak başımı sallıyorum. "Hatırlıyorum."

"Doug dünya çapında bir palavracı," diyor ölerek.
"Kendine engel olamıyor. Eğer o kütüphaneci kızıdan hoşlanıyorsan, ben olsam o kadar kolay pes etmezdim."

Kapıyı açtığında ona bakıyorum. "Sadece bir düşünce," diyor gitmeden önce omuz silkerek.

Her şey yerli yerine oturuyor.

Onunla bir gece geçirmeye evet demedi. Hepimizle bir gece geçirmeye evet dedi.

Elimi eski kum torbasının üzerine koydum ve sııttım.

Doug'a evet demiş olabilir ama gecenin sonunda bana evet diyecek.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Victoria

İ gelmeyecekti. Cracked Barrel Saloon normalde sık gittiğim bir yer değil ama ya bu olacaktı ya da geceyi evde ağlayarak geçirecektim.

Bir şişe şarap. Ben bunu seçtim.

Ama şimdi otoparka park ettiğim için bunun doğru bir seçim olduğundan pek emin değilim. Arabamı kapatıyorum ve gri soluk ahşap ve parlak neon tabelalı eski binanın dışında takılan kaba saba adamlara bakıyorum.

Motosikletin üzerinde oturan dövmeli bir dev, altında hiçbir şey olmayan deri yeleklerden birini giyen başka bir motorcuya yanan bir sigara fırlatıyor. Onlar itişip kakışmaya başlarken ben de koltuğumda kaykılıyorum.

"Eve gitmeliyim," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Ama içerideki seksi itfaiyeciyi düşünmek motoru çalıştırmamı engelliyor.

Cehennem gibi bir gün oldu. İtfaiyeciler gittikten sonra Gabby'yi arayıp ne yaptığımı söyledim. Daha nazik olamazdı, benim hatam olmadığını ve çok rahatladığını söyledi.

Kimse zarar görmedi. İkimiz de ağladık, ama o yeniden inşa edeceğimizi ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek beni biraz daha iyi hissettirdi.

Belediye başkanını arayıp haber verdim ve ardından sigortayla görüştüm. Çok sinir bozucuydu. Neredeyse telefonu duvara fırlatacaktım.

Görünüşe göre birkaç yıl önce, belediye tarafından yapılan bazı bütçe kesintilerinin ardından, kütüphanenin sigorta kapsamı azaltılmış. Yani, onarım masraflarının sadece yarısını karşılayacaklar. Yarısını!

Her şeyi kaplamayacaklarına inanamıyorum. Binanın Ulusal Miras Alanı olduğunu söyledim ama zerre kadar umursamadı! Yani, hadi ama! Ne tür bir canavar çocuk okuryazarlığını önemsemez?

Bunu tekrar düşününce o kadar sinirleniyorum ki arabamdan fırlayıp bara doğru yürüyorum.

Ön kapıya doğru yürüdüğümde tüm zalimler ve haydutlar dönüp şaşkınlıkla bana bakıyor. Sanırım böyle bir barda benim gibi birini görmeye alışık değiller. Dizlerime kadar uzanan zevkli bir gri etek ve altında beyaz yakalı bir gömlek olan uzun kollu yeşil bir kazak giyiyorum. Saçlarımı at kuyruğu yapmışım ve siyah çerçeveli gözlüklerimi takmışım.

"Kütüphane kapalı mı?" diye kıkırdıyor kapının yanındaki holigan, beni bir aşağı bir yukarı süzerken. Arkadaşları kıs kıs gülüyor.

"Evet, kapandı," diyorum çenemi havaya kaldırıp yanından geçerken. "Orayı yaktım."

Mekan tıklım tıklım. Sigara dumanı, bağırان kabadayılar ve dökülen biralardan oluşan bir girdap.

Barın arka tarafındaki barbar kafese kapatılmış ve şu anda birbirlerini kanlı bir posa haline getirene kadar döven iki gömleksiz adama bağırان gürültülü erkek kalabalığının üzerinde kalın bir sis bulutu dolaşıyor.

İtfaiyecilerin masasını bulmak için gürültülü odayı tararken çantamı biraz daha yakın tutuyorum. James'in yanına oturduğumda kendimi daha güvende hissedeceğim.

Doug Douglas kafesin yanındaki uzun masada duruyor ve yüzünde kocaman şaşşal bir gülümsemeyle bana el sallıyor. Umarım bu adam randevuda olduğumuzu düşünmüyordur. Bunu zaten açıkça belirtmiştim ama içimden bir ses, kalın kafasına girmesi için birkaç kez duyması gerektiğini söylüyor.

Zeminin neden bu kadar yapışkan olduğunu merak ederek bara doğru ilerliyorum.

"Hey, bebek!" diye bağılıyor bir kaba herif ben geçerken. "Gel kucağıma otur."

Biraz daha hızlı yürüyorum.

"Çekilin hanımefendi!" diye bağılıyor garson kız, elinde etkileyici miktarda bira sürahisıyla hızla yanımdan geçerken.

Burada çoğunlukla erkekler var, bu da küflü ter kokusunu açıklıyor, ancak hayatları boyunca bir çocuk kütüphanesine adım atmamış gibi görünen birkaç kadın var. Aslında, tuvalette beni soymaya çalışacakmış gibi görünüyorlar. Tabii burada bir kadınlar tuvaleti varsa. Güvende olmak için eve gidene kadar beklesem iyi olur.

Ete vuran muştaların donuk gümbürtüsü kalabalığın uğultusunu kesiyor. Tepesine dikenli tel sarılmış kafese bakıyorum ve iki adamın yüzlerinden akan kanı görünce irkiliyorum.

Aklı başında kim bunun için gönüllü olur ki?

"Victoria!" Doug bana el sallayarak bağılıyor. "Sana bir koltuk ayırdım!"

Birisi ona boş bir bira sürahisini fırlatırken "Otur yerine, orospu çocuğu!" diye bağılıyor. Doug oturur ve plastik sürahi omzuna çarpıp yerde sektikten sonra biraz büzülür.

Masaya doğru ilerliyorum ve boş sandalyeye oturuyorum. Benim için kafese biraz fazla yakın ama hepsinden taşınmalarını isteyecek değilim.

Mason, Doug ve öğleden sonra tanışmadığım diğer üç adama kibarca "Merhaba," diyorum. Hepsi de iri yarı, kaslı dağ adamlarıydı ve kalın sakalları vardı.

uzunluklar. James'i göremiyorum ve içimde küçük bir hayal kırıklığı hissediyorum.

Doug masanın etrafında dolaşarak, "Bu Ethan," diyor. "Lincoln, Colton ve daha önce Mason'la tanışmıştınız."

Mason başını salladı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. Tam karşımda oturuyor, ki bu beni mutlu ediyor. İyi birine benziyor.

Doug gururla, "Herkes bu Victoria," diyor. "O benim flörtüm."

"Hayır," diyorum sert bir ses tonuyla. "Randevu değil. Bunu daha önce kararlaştırmıştık."

Doug az önce ekşi bir şey tatmış gibi görünüyor. "Ne olacağını göreceğiz."

Ona dikkatle bakıyorum. "Hiçbir şey olmayacak."

Ağzını açıyor ama Mason sözünü keserek onu rahatlatıyor. "Koşmak zorunda kaldığımız ikinci yangın sadece bozuk bir mikrodalga fırındı," diyor. "Ciddi bir şey değil."

"Oh, bu iyi," diyorum, rahatlamış bir şekilde. Kötü bir şey olmamasını umuyordum.

"Ve dönüş yolunda kütüphaneye uğradık," diyor başını sallayarak. Kafesteki iki adam yere düşüyor, görünüşe göre birbirleriyle ölümüne güreşiyorlar. "Bahçıvanla konuştuk ve bize benzinle ıslanmış birkaç paçavrayı çöpe attığını söyledi, yani tamamen sizin hatanız değildi."

Sandalyede doğruldum. "Gerçekten mi?"

Mason başını sallıyor. "Evet, üzerinde asılı duran bayrak da gerçekten kötü şanstı. Asla o şekilde asılmamalıydı."

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," diyorum, biraz rahatlamış hissederek.

Bu hala korkunç bir trajedi, ama en azından ezici suçluluk duygusunun bir kısmı hafifliyor.

Doug garsonu işaret ederek, "Size içki getirelim," diyor. "Kaç shot istersiniz?"

"Sıfır iğne istiyorum," diyorum o geldiğinde.

O kafese girip bir yandan içki siparişi alırken bir yandan da o iki adamın kıcını tekmeleyebilirmiş gibi görünüyor. Çok korkutucu.

"Ne istiyorsunuz?" diye homurdanıyor. Tanrım, buranın çok saygın bir yer olmadığını biliyorum ama müşteri temsilcileri en azından sizi gülümseyerek karşılamalı. Bunu istemek çok mu fazla?

"Bir çilekli daiquiri lütfen," diye bağıriyorum ona etrafımdaki homurdanma ve kükreme sesleri arasında. Kafesteki adamlar tekrar ayağa kalkıyor ve birbirlerini yumruklamaya başlıyorlar.

"İçinde küçük bir şemsiye ister misin?" diye soruyor, taş gibi soğuk bir yüzle bana bakarak.

"Buna gerek yok."

"Sahil manzarasına ne dersin?"

Oh. Benimle dalga geçiyor.

"Çilekli daiquiris'iniz yok mu?" Ben sordum. Öyle de diyebilirdi.

"Hayır," diyor, daha önce hiç görmediğim kadar ilgisiz görünüyor. "Yok."

Adamlardan biri sert bir yumruk atıyor ve garsonun gömleğine kan sıçırıyor. Bir nefesle geri çekiliyorum ama o umursamıyor bile.

"Beyaz şarap mı?" Yaltaklanarak sordum. "Sıcak ve kutudan çıkıyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Kulağa lezzetli geliyor." "Harika."

Aniden döndü ve gitti. Belki de her şeye rağmen evde kalmalıydım. Bir şişe şaraba ağlamak şimdi o kadar da kötü gelmiyor. En azından evdeki beyaz şarabım soğuk olurdu.

"James bu gece geliyor mu?" Doug'a sordum.

"O zaten burada," diyor kafesin yanındaki bir alanı işaret ederek. İtfaiyeci aşkımı kot pantolon ve kapüşonlu bir tişörtle gördüğümde kalp atışlarım birkaç kademe hızlanıyor. Büyük kulaklıklar takıyor ve ısınırken havayı yumrukluyor. Bu

Etrafta zıplamasını izlerken kütüphanede yaşadığım o çırpınma hissi geri geliyor. "Sırada o var."

"Oh," diyorum onu izlerken.

Kafesteki iki kanlı adamdan daha kanlı olanı yere yığılıyor ve diğer dövüşçü zaferle kollarını kaldırıyor. Bunun bittiğine sevindim.

Kalabalık alkışlıyor ve etrafımda para el değiştiriyor. Görünüşe göre burada da yasadışı kumar oynanıyor. Acaba yerel polisin bundan haberi var mı?

Baygın adamın arkadaşlarının onu kafesten çıkarışını izlerken irkiliyorum. Yerde uzun kırmızı bir kan izi bırakıyor.

Garson kız gereksiz yere sinirlenmiş bir şekilde geri dönüyor. "Bir beyaz şarap, ekstra sıcak," diyor önüme koyarken.

Doug kolunu sandalyemin arkasına koyarken, "Bu benden," diyor.

"İçkilerimi kendim öderim," dedim ona. "Lütfen kolunuzu kişisel alanımdan çekin."

Mason bir kahkaha atar ama sonra Doug kaşlarını çatarak kolunu çekerken öksürüyormuş gibi yapar.

Şarabımdan bir yudum alıyorum ve ne zamandır açık olduğunu merak ederek irkiliyorum. Acaba yasal olarak içmeme izin verilmeden önce mi açılmıştı?

Doug eğilerek, "Bizim oğlan şimdi kalktı," diyor. "Dövüşü üç yüz dolar yatırıyorum."

Kafese girerken gözlerim James'e kayıyor. Onu gölge boksu yaparken izlerken başımdan ayak parmaklarıma kadar bir heyecan dalgası yayılıyor. O çok seksi. Çok karanlık ve rüya gibi.

Onun gibi erkeklerden etkilenmemem gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Kitaplarda ve filmlerde her zaman kötü adamları kahramanlara tercih etmişimdir. Özellikle de tüm o huysuzluğun altında iyi bir kalbi olanları.

James kapüşonunu çıkarıyor ve ben nefesimi tutarken gözlerim gösterinin tadını çıkarıyor. Altına hiçbir şey giymemişti.

ve tüm o sert dövmele kaskarı gördükçe bunaldığımı hissediyorum.

Hiç korkmuş görünmüyor. Etrafında kan lekeleri ve dikenli teller olan halojen ışıkların altındaki o barbar arenada evindeymiş gibi görünüyor. Nefesleri yavaş ve ölçülü, vücudu gevşek ve kontrollü. Büyük yuvarlak omuzlarını silkelerken kusursuz yüzünde huzurlu bir ifade var.

"Kıçına tekmeyi bas James!" Doug bağılıyor.

James masamıza bakıyor ve beni arkadaşlarının arasında otururken görünce bir an duraksıyor. Kahverengi gözleri bana bakarken yoğunlaşıyor.

Ona utangaçça gülümsedim.

O da gülümsüyor, karanlık ve baştan çıkarıcı.

Bacaklarımın arasında derin bir zonklama kendini belli ediyor. Bedenim şehvet dolu bir sıcaklıkla dolarken kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Doug eğilerek, "Bu Marv," diyor. "Buranın sahibi."

Kır saçlı, flanel gömlekli ve kendisine büyük gelen kot pantolonlu yaşlı bir adam elinde mikrofonla kafese giriyor. Hoparlörlerden "Sırada seyircinin favorisi var," diye bağılıyor. "Cızırtılı James Shields!"

Etrafımdaki itfaiyeciler bağıırken iri yumruklarıyla masaya vuruyorlar. Bir bira devriliyor ve Ethan eliyle onu yere süpürüyor. Bu yapışkanlığı açıklıyor.

"Ona meydan okuyacak cesur bir savaşçımız var mı?" Marv bağılıyor. "Bir itfaiyeciyle dövüşecek kadar cesur biri var mı?"

Kimsenin meydan okumayı kabul etmemesini umarak odaya bakıyorum. James'in güzel yüzünün farklı görünmesini istemiyorum.

Barın arkasından derinden gelen bir ses, "Ateş puştuyla dövüşeceğim," diye kükrüyor. Kafese doğru yürüyen devin büyüklüğünü gördüğümde midem bulanıyor. Dev gibi. Ve korkunç. Üzerinde şu deri motorcu yeleklerinden var ve

James'in vücudundaki her kemiği tek yumrukta kıracak kadar güçlü görünüyor.

James sert kaslı biri ama bu adam traşlı bir aya benziyor. İri, güçlü ve acımasız. Uzun siyah saçlarını at kuyruğu yapıyor ve ringe adım atıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum aradaki boyut farkını gördüğümde. James iri ve uzun boylu -daha önce yanında duruyordum- ama bu adam devasa.

James'in yaralandığını görürsem ölürüm. Zaten boktan bir günün üzerine bir de bu eklenmiş olur.

Doug'a doğru eğilirken çok gergindim. "Bunu durdurabilir miyiz?"

Yaralanacak."

"Benim adamım değil James," diyor ukala bir gülümsemeyle. "Göreceksin."

Yardım için Mason'a baktım. O sadece sırtıyor. "Göreceksin."

Keşke onların güvenine sahip olsaydım. Marv dövüşü heyecanlandırırken James bana ateşli bakışlar atmaya devam ediyor. Ne zaman bana baksa kendimi dünyanın en özel kızı gibi hissediyorum.

Marv kafesi kapatırken Doug heyecanla ellerini birbirine sürterek, "İşte başlıyoruz," diyor.

Dev hemen saldırır, o korkunç yumruklarını savurur ama James kolayca kaçır. Yumruğunu bir kobra gibi devin kaburgalarına vuruyor ve adam sertçe homurdanıyor.

Doug beni etkilemeye çalışarak, "Bu hareketi ona ben öğrettim," diyor.

Mason gülerek, "Hayır, yapmadın," diyor.

"Evet, yaptım!" Doug huysuz bir çocuk gibi söylüyor. "Sen başlamadan önceydi."

Mason güler. "Evet, doğru."

İri adam James'e vurmaya çalışıyor ama James çok hızlı, Muhammed Ali gibi sıçrayıp yolundan çekiliyor. Neredeyse onunla oynuyor gibi görünüyor.

"Kıpırdamadan dur ve dövüş!" diye bağıyor adam öfkeyle.

"Pekâlâ," diyor James sırtarak. Ayaklarını yere sağlam basıyor ve yumruklarını savurarak adamın yüzüne ve karnına bir dizi yumruk indiriyor. Kaburgalarına attığı sert bir tekmeyle bitiriyor ve adam irkilerek geriye doğru sendeliyor. James'e saf bir nefretle bakarken kaşından kan damlıyor.

"Dikkat et!" Dev saldırırken çığlık atıyorum.

James bana bakarken bir anlığına dikkati dağılıyor ve iri adam bundan faydalanıyor. Gözünün tam ortasına vurdu. Adam yumruklarını kaldırıp bir savaş çığlığı atarken James sendeleyip kafese çarpıyor. Arkadaki arkadaşları tezahürat yapıyor.

"Kötü hamle," diyor Mason kıkırdayarak.

Colton sırtarak, "Evet, bunun bedelini ödeyecek," diyor.

Perçinlendim, James'in onu silkeleyip kutlama yapan deve dik dik bakmasını huşu içinde izliyorum.

Ayağa kalktığı anda sertçe yutkunuyorum, büyük elleri yumruk haline geliyor.

Bundan sonrası usta bir sanatçının çalışmasını izlemek gibidir. Beethoven'ı piyanoda dinlemek ya da Michelangelo'yu fırçasıyla gözlemlemek gibi.

James'e bir daha asla dokunulmaz. Dartlar ve kıvrımlar atıyor, yumruklarını istediği gibi adama çarpıyor. Çok daha hızlı, zeki ve güçlü. Ayaklarının üzerinde baş döndürücü bir şekilde sallanana kadar koca adamı kolaylıkla parçalara ayırıyor.

Doug daha dövüş bitmeden etrafına bakınarak, "Paramı alan adam nerede?" diye soruyor. Ama bu noktada bu kaçınılmazdır.

James ileri atılıyor ve adamın üzerine bir yaylım ateşi açıyor. Sonunda devi bayıltan o donuk çatırtıyı duyduğumda irkiliyorum.

Yuvarlanıyor ve kolları başının üzerinde yere düşüyor.

"Üzerime atlayacak," diyor Doug, kollarından sıçrayarak. ve bahse girdiği adamı bulmak için yarışıyor.

Ne olduğunu görmek için dönmüyorum. Odak noktam James'in çitin dibinde duran buruşmuş kapüşonuna doğru rahatça yürüyüp onu almasına kilitlenmiş durumda.

Onu izlerken bedenim çok ağırlaşıyor. İçimde yakıcı bir arzu yanıyor ve uzuvlarımda cızırdıyor.

O gördüğüm en seksi adam. Açık ara. Yakın bile değil.

Marv kafese geri dönerken mikrofona konuşmaya başlıyor ama ben hiçbirini duyamıyorum. James'in merdivenlerden inip masamıza yaklaşmasını izlerken her yerim zonkluyor. İçten içe yanan kahverengi gözleri bana kilitlenmişti.

Doug'ın boş koltuğunu geri çekip yanıma oturduğunda nefesim boğazımda düğümleniyor.

O yanımdayken hareketsiz kalıyorum. Vahşi bir hayvanın yanında oturmak gibi. Panter ya da aslan gibi büyük bir hayvanın. Hareket edemiyorum.

"Destansı bir dövüş," diyor Lincoln sürahidenden bir bira doldurup masadan aşağı kaydırırken. James onu yakalıyor ve ben onun morarmış kanlı parmak eklemlerini gördüğümde sertçe yutkunuyorum. O güçlü elin gömleğimin altından kaymasının nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum ve yanaklarım alevlenmeye başlıyor.

Colton kadehini kaldırarak, "Gecenin kavgası," diyor.

"Teşekkürler," diyor James kapüşonunu çekerken. Sesi çok seksi. Derin ve hırıltılı. Bahse girerim karaoke gecesinde iyi bir Johnny Cash şarkısı söyleyebilir.

Bana dönüyor ve ben utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

"Etkileyiciydi," diyorum, ki bu yüzyılın en hafif deyimidir. Adamın arkadaşları onu arkasından sürükleyerek kafesten çıkarıyorlar.

"Bütün gün seni düşündüm," diyor sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle.

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Beni mi düşünüyordun?"

"Biraz," diyorum utangaçça. Çok düşünüyordum. Saplantılı bir şekilde.

"O zaman neden Doug'la buradasın?"

"Burada Doug'la birlikte değilim," o kadar hızlı söylüyorum ki başım dönüyor. "Bunu o mu söyledi?"

Başını sallıyor.

"Bu doğru değil," diyorum ona, görmesini umarak. "Bunun bir randevu olmadığını açıkça belirttim. Bana kavga ettiğinizi söyledi ve ben de..."

"Sorun değil," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Açıklamak zorunda değilsin. Adamı tanıyorum."

Sıcak, kokuşmuş beyaz şarabımdan büyük bir yudum aldım ve neredeyse yüzüne tükürecektim. Ne kadar iğrenç olduğunu unutmuşum. Sulu gözlerle beni izlerken gülümsüyor.

"Bira ister misin?"

"Evet, lütfen."

Bana bir bardak dolduruyor ve birayı pek sevmesem de yine de soğuk ve şaraptan daha iyi.

Doug döndüğünde üç yüz dolarını göstererek, "Hey, o benim koltuğum," diyor.

James ona itiraz etmesi için meydan okurcasına bakar.

Doug masanın diğer tarafına geçerken "Merak etme," diyor. "O kavgadan sonra muhtemelen biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. James'in hareket etmediğine sevindim. Onu burada yanımda seviyorum.

ALTINCI BÖLÜM

James

"D Bunu yanlış anlama," diyorum Victoria'nın kulağına yaklaşırken. Çok güzel kokuyor, vanilya gibi cupcakes. "Burada olmamalısın. Burası senin için güvenli bir yer değil."

Bana bakıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Bunu bana yapmaya nasıl devam ediyor? Kafesteki o canavar istese de beni yere seremezdi ama bu güzel kız o kocaman masum gözlerinin bir parıltısıyla beni dize getirebiliyor.

Benim üzerimdeki gücünün farkında değil. Beni küçük parmağında oynatabilir ve ben de ona yakın olmaktan mutlu olurum.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Yüzünde hayal kırıklığının izini gördüğümde neredeyse ölecektim. Bunu bir daha asla görmek istemiyorum.

"Hayır," diyorum beni şaşırtan bir sertlikle. "Ama bu adamlar..." Etrafıma bakıyorum. "Sarhoş olduklarında, kabadayı olurlar. Gece yarısından sonra tam bir bok gösterisi oluyor."

Onu yarım düzine adamdan koruyabilirim. Belki daha fazla, ve eminim ki çocuklar arkamı kollayacaktır, ama bu onu içine sokmak istediğim bir durum değil. Bir şeyler ters gidebilir. Bir kavgada beklenmedik şeyler her zaman olabilir.

"Tamam," diyor bana hüzünle gülümseyerek. "Sanırım gitsem iyi olacak."

"Arabanıza kadar size eşlik edeyim." "Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıyor ve el sallarken çocuklar ona bakıyor. "Ben şimdi gidiyorum."

Hepsi başını sallıyor ve ona kibarca gülümsüyor. Doug hariç hepsi, o da masanın ucunda somurtuyor. Daha az umursayamazdım.

"Gel," diyorum ayağa kalkıp kolumu uzatırken. Elini koluma doluyor ve kalbim onaylarcasına çarpıyor.

Onu kapıya kadar geçirirken gözlerim masaları tehlike için tarıyor. En değerli varlığını koruyan bir pitbull gibiyim. Bu piçlerden biri ona bakarsa, gözlerini alırım. Hepsi görünmezmişiz gibi bizden kaçıyor. Göründüklerinden daha zekiler. Neler yapabileceğimi gördüler ve bunun bir parçası olmak istemiyorlar.

Dışarı çıktığımızda serin dağ havası yüzümüze çarpıyor. Üç ya da dört adam motosikletlerin yanında sigara içiyor, ama biz diğer tarafa yöneliyoruz.

"Kütüphaneniz yandığı için üzgünüm," diyorum. "Bunu düzelteceğiz."

Küçük mavi arabasına vardığımızda ağır bir iç çekişle, "Bu konuda çok üzgünüm," diyor. "Ne zaman düşünsem midem bulanıyor. Bunu yaptığımı inanamıyorum."

İçeride sohbet ediyorduk ve bana sigortanın tamir masraflarının sadece yarısını karşılayacağını söyledi. O şirkete saldırmak ve kızıma iyi davranmalarını talep etmek istiyorum ama işlerin böyle yürümediğini biliyorum.

Narin elini tutarken ona "Yanlış bir şey yapmadın," diyorum. "Bu bir kazaydı."

"Aptal bir tane."

"İnsanlar hata yapar," diyorum. "Sen iyi bir insansın Victoria. Şimdiye kadar tanıdığım en iyi insan."

Sulu gözlerle bana bakıyor ve bu beni kahrediyor. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum ama umutsuzca istiyorum.

"Paranın geri kalanını toplayabiliriz," dedim ona. "Bir yolunu buluruz."

Bana inanmak ister gibi bakıyor ama henüz tam olarak inanmış değil.

"Göreceksin," diyorum, her şeyi düzelteceğime yemin ederek. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve onu öpmek için içimde aşırı bir istek uyanıyor. Yavaşça uzanıp yanağını okşuyorum. Elimi saçlarının arasına sokup bir adım öne çıktığımda inliyor.

Utangaç küçük eli uzanıyor ve göğsüme dokunuyor. Acaba kalbimin orada attığını hissedebiliyor mu?

Eğiliyorum. O da çenesini yukarı kaldırıyor. Dudaklarımız yumuşak ve şehvetli bir öpücükle birleşirken ikimiz de inliyoruz. Ellerimi sırtına doluyorum ve o da kollarını boynuma doluyor. Tatlı dilini tadarken ve mükemmel küçük ağzını keşfederken onu kendime doğru çekiyorum.

Dudakları çok yumuşak. Güçlü kollarımda kendini çok narin hissediyor. Vücudumdaki her hücre beni kontrolümü kaybetmeye zorlasa da olabildiğince nazik olmaya çalışıyorum.

Bu meleğin benimle ne işi var bilmiyorum. Oturup onun erkek zevki hakkında ciddi bir konuşma yapmalıyız. Benim gibi bir adamın yakınında bile olmamalı.

Sert bir el omzuma indi. Kız arkadaşımdan uzaklaştırıldığım için öfkeyle homurdanıyorum.

Arkamı döndüm, bunu her kim yaptıysa öldürmeye hazırdım.

"Beni utandırdın," diyor bayılttığım adam. Öfkeli yüzü kan içinde ve şişmiş. Adamım, bazı insanlar ne zaman bırakacaklarını bilmiyorlar.

"Kendini utandırdın," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarak. "Şimdi hastanede uyanmadan önce defol git buradan."

"Lanet olası bir hastanede uyanacak olan sensin," diyor geri çekilip uzun bir bıçak çıkarırken. "Eğer uyanırsan tabii."

Kapısını açarken kızıma "Arabaya bin," dedim. "Eve sür."

"Seni bırakmıyorum," diyor panik içinde.

Elimden geldiğince sakın bir sesle "İyi olacağım," diyorum. Öfke şu anda içimde bir kasırga gibi kopuyor. Bu pisliğin o mükemmel öpücüğü mahvettiğine inanamıyorum.

"James," diyor bana bir bakış atarak.

Adam ileri atılıyor ve kız çığlık atıyor. Karnına sert bir tekme attım ve tökezleyerek geri çekildi.

"Eve git," diye yalvarıyorum ona. Hareket etmiyor, ben de onu hafifçe arabaya itip kapıyı kapatıyorum.

Bu piç onu itmeme neden oldu... O lanet olası ölü bir adam.

Bıçağı savuruyor ama ben kaçıyorum ve kalın bileğini tutuyorum. Ne kadar boka battığını anladığında gözlerinde bir panik parıltısı görüyorum. Bileğini çeviriyorum, bir çığlıkla bıçağı düşürene kadar bir baskı noktasına bastırıyorum. Bıçak yerde takırdıyor ve ben onu bir arabanın altına atıyorum.

Burnuna kafa attım ve burnu yarıldı, kan fışkırdı. Hala bileğini kontrol ediyorum, bu yüzden onu aşağı çekiyorum ve yüzüne öyle sert bir diz atıyorum ki gözleri kafasının arkasına yuvarlanıyor. Kollarımda gevşedi. Onu bu gece ikinci kez bırakıp Victoria'yı kontrol etmeye gittim.

Camını indiriyor ve iri gözlerle kaldırımında yatan adama bakıyor.

"Her şey yolunda," diyorum ona rahatlatıcı bir gülümsemeyle. "Sadece eve git ve yakında konuşuruz."

Bana bakıyor ve başını sallıyor. Biraz şoka girmiş gibi görünse de tüm bunları iyi karşılıyor. Beni bu ortamda görmesini istememiştim. Bu şekilde değil. Bu gece dövüşmeyecektim bile, ama sonra o gelmedi ve yakacak çok fazla enerjim vardı.

Benim serseri, saldırgan bir psikopat olduğumu düşünmesini istemiyorum. Sadece... dövüşmek benim için eğlenceli. Bu bir meydan okuma. Bu bir spor. Adrenalin patlaması. Ben bu değilim. Beni tanımlamıyor.

"Sonra görüşürüz," diyor arabasını çalıştırırken. Gecenin bundan daha iyi bitmesini dileyerek geri çekiliyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum o uzaklaşırken. Işıklar uzakta kaybolana kadar arabasını izliyorum.

Yerdeki hıyar uyandıkça inlemeye başlıyor. "Hiçbir şey için teşekkürler, pislik," diyorum, üzerine basarak Bara geri dönerken elimi tuttu. Yol boyunca bana bağırdı ve küfretti. Ona bakmadım bile.

Vücudumda alışılmadık bir hafiflikle masaya geri dönüyorum. Gece mükemmel bitmemiş olabilir ama bir öpücük almıştım. Hayatımın en güzel öpücüğünü.

Kafeste başka bir dövüş başlarken yerime oturduğumda bulutların üzerindeyim.

Aklımda kütüphane için nasıl para toplayacağıma dair fikirler uçuşuyor. Victoria için her şeyi doğru yapmak istiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum. Bir şey bulduğumda sırtıyorum.

"Hey," dedim, masadaki herkesin dikkatini çekerek. "Kütüphane için biraz para toplamak için bir fikrim var. İtfaiye binasındaki randevuları açık artırmaya çıkarabiliriz."

Ethan başını sallayarak, "Evet, hayır teşekkürler," der.

Mason kollarını kavuşturur ve umursamazca güler. "Hayatta olmaz."

Colton, "Bunu da yapmayacağım," diyor.

Doug birasından bir yudum alarak, "Ben de değilim," diyor. "Benim zaten bir kız arkadaşım var."

Mason kıkırdar. "Öyle mi? Kim?"

"Victoria," der Doug, son derece ciddi bir şekilde.

Mason başını sallıyor ve gülüyor. Ellerimi masanın altında yumruk yapıyorum.

Doug'ın kafası karışmış görünüyor. "Ne? Bu kadar komik olan ne?"

"Eğer fark etmediysen," diyor Mason, parmağıyla beni göstererek, "bütün gece James'le konuşuyordu."

"Çünkü onun yanında oturuyordu," diyor Doug. "Kibar davranıyordu."

"Onu arabasına kadar götürdü!"

"Çünkü etrafta kabadayılar var."

Mason inanamayarak başını sallar. "İçeri girdiğinde James'in yüzünü gördün mü? Kulaktan kulağa gülümsüyordu!"

Doug kaşlarını çatıyor. Sonunda kafasına dank ediyor.

"Ama..." "O benim," diyorum, onun için açıklığa kavuşturuyorum.

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ama ben istedim!"

Dişlerimi sıkarak arkama bakıyorum, ona bırakması için son bir şans veriyorum.

"Bu hakka saygı göstermelisin!" diyor. Lanet olsun, bu adam ne zaman bırakacağını bilmiyor.

"Oraya yerleşelim mi?" Onu uyarırcasına bakarken kafesi işaret ederek soruyorum.

Suratına yumruk yiyen adama bakarken yutkunuyor.

"Hayır, Hayır." o Sonundadiyor,
koyarak onun eller yukarı teslimiyet içinde.

"Biz iyiyiz. O tamamen senin!"

Ona ters ters bakarken biramdan bir yudum alıyorum.

"Aynen öyle."

YEDİNCİ BÖLÜM

Victoria

Erkenden kalkıp en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: Planlama. Bu sabah kahvemi yudumlarken eski tren istasyonunu eski ihtişamına kavuşturmaya karar verdim. Yaptım.

Biraz araştırma yaptım ve bunun binanın ilk yangını olmadığını öğrendim. Altmış üç yıl önce büyük bir yangın geçirmiş ve büyük bir yeniden yapılanma sürecinden geçmiş, bu da beni biraz daha iyi hissettiriyor. Benim geçirdiğim kaza binanın ömrünün sonu değildi. Bu sadece ben öldükten çok sonra da devam edecek olan uzun ve şanlı bir tarihin bir bölümü olacak. Bundan emin olacağım.

Ayrıca bölgedeki en iyi restorasyoncuyu buldum. Notre-Dame de Paris Katedrali'nin restorasyonunda çalışmış, yani gerçekten çok iyi. Onu aradım ve ekibiyle birlikte gelip kontrol edeceğini söyledi. Yine de ucuz olmayacak.

Ama bundan bahsetmişken, işe yarayabileceğini düşündüğüm bir fikrim var.

İtfaiye binasına doğru yürürken derin bir nefes alıyorum ve kot ceketimi düzeltiyorum. En sevdiğim güneş elbisemi giyiyorum.

onunla birlikte.

Tüm bu planlamalarla meşgul olmama rağmen, dün geceki o sıcak, ayak parmaklarını kıvıran öpücüğü düşünmeden edemedim.

İnanılmazdı. James'in seksi dudaklarını ve beni saran o kocaman sıcak kollarını her düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor. Eğer o pislik sözümüzü kesmeseydi ne olurdu bilmiyorum. Acaba kendimizi durdurabilir miydik ya da ben onun yanında uyanır mıydım?

Derin bir nefes alıp bu düşünceleri bir kenara itiyorum ve itfaiye istasyonunun kapısını açıyorum. Buraya taşındığımdan beri hayranlıkla bakmama rağmen hâlâ içine girmemiştım. Kapı ve pencereleri çerçeveleyen büyük beyaz tuğlaları olan kırmızı tuğlalı eski bir bina. İki büyük garaj kapısı parlak kırmızıya boyanmış ve üzerlerinde büyük çelik harflerle ENGINE COMPANY 38 yazıyor.

İçerisi eski bir havaya sahip ama her şey modern. Çok güzel bir yer. Burada daha fazla zaman geçirmeyi düşünmezdim...

Etrafımdaki büyük ve sağlıklı bitkilere ve tuğla duvarlarda asılı olan eski ekiplerin eski siyah beyaz fotoğraflarına bakarken boş ön büroya doğru yürüyorum. En son fotoğrafı görüyorum ve James'i iş arkadaşlarıyla poz verirken bulduğumda kalp atışlarım hızlanıyor. Gülümsemiyor ama için için yanan ateşli görünüyor. Telefonumla hızlıca bir fotoğrafını çekmeyi düşünüyorum ama ön masanın arkasından gelen derin bir homurtu beni durduruyor.

"Alo?" Oraya doğru yürürken söyledim. Masanın arkasındaki büyük pencereden iki parlak itfaiye aracı görünüyor ama etrafta kimseyi göremiyorum.

Ses devam ediyor. Sanki biri horluyor.

Masanın üzerinden bakıyorum ve şişman bir pug'ın sırt üstü uyuduğunu görüyorum. Yuvarlak yatağında uzanmış, patilerini havaya kaldırmış, horul horul uyuyor.

Kimse beni görmeye gelmiyor, ben de cesaretimi toplayıp arka tarafa yöneliyorum. Derin erkek seslerini takip ediyorum.

Adamlardan üçü masanın etrafında oturmuş kart oyunu oynuyor: Doug, Mason ve dün yangının söndürülmesine yardım eden yaşlı ve yakışıklı Şef. James yok. Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum.

"Merhaba," diyorum utangaçça.

Hepsi birden bana döndü.

"Selam Victoria," diyor Mason dostça bir ses tonuyla. "Exploding Kittens nasıl oynanır biliyor musun? Yeni bir oyuna başlamak üzereyiz."

"Hiç oynamadım," diyorum yanlarına giderken.

Doug ayağa fırlar ve boş bir sandalye kapar. Kendi sandalyesinin yanına çekiyor. "Benim takımımda olabilirsin. Kazanmak için bilmen gereken her şeyi sana öğreteceğim."

"En son ne zaman kazandın?" Mason sırtarak soruyor.

Doug ona ters ters bakarak, "Hiç iyi kart alamadım," diyor. "Bunu sen de biliyorsun."

"İşte bu," diyor Mason gülerek. "Bu kartların hata."

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye soruyor Şef rahat bir gülümsemeyle.

Mason kartları karıştırırken, "Sanırım James'i arıyor," diyor. "Yukarıda düş alıyor."

"Aslında itfaiye binası için bir fikrim var," diyorum, James'in duşta çıplak halinin kışkırtıcı görüntüsünü aklımdan uzak tutmaya çalışarak. "Ne yazık ki, sigorta kütüphanenin onarım masraflarının tamamını karşılamayacak."

Şimdi buradayım ve fikrimi yeniden düşünmeye başladım. Aptalca mı? Çok şey mi istiyorum? Zaten yangını söndürmeme yardım ettiler, şimdi bir de binayı yeniden inşa etmeme yardım etmelerini mi istiyorum?

Burada duruyorum, biraz donmuş gibiyim.

"Senin fikrin nedir?" diye sorar Şef cesaretlendirici bir tonda.

Çantama uzandım ve fotoğraf makinemi çıkardım. "Üniversitede birkaç fotoğraf dersi almıştım," diyorum onlara. "Düşünüyordum da belki... bir itfaiyeci takvimi yapabiliriz... ve para toplamak için satabiliriz?"

Doug'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Kapakta ben de olabilir miyim?"

Mason kıkırdar.

"Hımm... henüz formatla ilgili bir karar verilmedi," diyorum hızlıca düşünerek. "Her birinizin fotoğrafını çekip bir takvim haline getirerek internette satabiliriz diye düşünüyordum."

Şef dinlerken başını sallıyor. "Takvim mi?"

"Gönüllülük esasına dayalı olacak," diyorum, bunun yardımcı olacağını umarak. "Tabii ki."

"Baharda bir ay istiyorum," diyor Doug sırtarak. "Ben Bay Mayıs olacağım."

Mason kıkırdar. "Evet, Bayım. Bu tombul adama daha fazla bakmak zorunda kalmamak için ayı değiştirebilir miyim?"

Doug karnını avuçlayarak, "Ben tombul değilim," diyor.

Büyük odanın köşesindeki döner metal merdivende ayak sesleri çınlıyor ve James'in aşağı indiğini gördüğümde nefesimi tutuyorum. Lacivert kargo pantolonu ve üzerinde itfaiyenin amblemi olan lacivert bir tişört giymişti. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve sakalını yeni kestiğini söyleyebilirim.

Dün gece yumruk yediği sağ gözünün altında biraz siyahlık var, ama bu sadece tehlikeli görünümüne katkıda bulunuyor ve bu da benim için gerçekten bir şeyler yapıyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. O kadar ateşli ki, bu suç olmalı.

Kısa kolları yuvarlak pazularını sarıyor ve kolları boyunca uzanan dövmelerin seksi görüntüsü karşısında ağzımın suyu akıyor.

"James," diyor Doug. "Sana tombul mu görünüyorum?"

James dönüyor ve beni ilk kez görüyor. Beni yangında gördüğü zamanki kadar şaşkın görünüyor. Bu şekilde seviyorum

bana bakıyor. Beni gezegendeki en güzel arzulanan kadın gibi hissettiriyor.

O yakıcı kahverengi gözler beni hiç terk etmiyor. Elimdeki kamerayı görüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece bakıyor, sanki buraya yürüyüp beni omzuna atacak ve merdivenlerden yukarı taşıyacakmış gibi bakıyor. O zaman ne olacağını merak ediyorum...

"Victoria'nın ilginç bir fikri var," diyor Şef. "Eski tren istasyonunu yeniden inşa etmek için para toplamak amacıyla bir itfaiyeci takvimi yapmak istiyor."

"Kapakta ben olacağım," diyor Doug gururla.

Mason gülerek, "Annene birden fazla kopya satması gerekiyor," diyor. "Sen Bay Aralık olabilirsin, böylece seni Noel Baba gibi giydirebilir ve yüzünü sakalla kapatabiliriz."

"Bunu sen mi düşündün?" James bana sordu.

Sertçe yutkunuyorum ve bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünmemesini umarak başımı sallıyorum.

"Hoşuma gitti," diyor cesaret verici bir şekilde gülümseyerek. "İşe yarayabilir."

Mutluluk ve rahatlama içimi dolduruyor ve kulaktan kulağa gülümsemekten kendimi alamıyorum. Şimdi, kapakta iyi görünecekti. Dünyadaki her ateşli kadın, kapağında onun olduğu bir takvim isterdi. Kütüphane tamiratını hemen öderiz.

"Ne zaman başlamak istersiniz?" diye sorar Şef.

"Ne zaman isterseniz?" Fotoğraf makineme bakarak söylüyorum. Umarım tüm ayarları hâlâ hatırlıyorumdur, ama sanırım hatırlıyorum.

"Peki ya şimdi?" diyor Şef. Güldüm. Bunu beklemiyordum. Kabul etmeden önce onları biraz ikna etmem gerekeceğini düşünmüştüm ama o bir eylem adamı gibi görünüyor. Bir plan yaptığında onu uygulamak istiyor.

Doug kartlarını masaya atıp ayağa kalkarak, "Önce ben başlayacağım," diyor. "Saçımı yeni kestirdim, yani mükemmel oldu."

"Oh, o kör kuaföre mi gittin?" Mason sırtarak soruyor.

"Ne kör kuaförü?" Doug sorar, şaka tam kafasının üzerinden geçmiştir.

Onlar tartışırken James'e bir göz atıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş duvara yaslanmış, utanmadan bana bakıyor. Beni süzdüğü gerçeğini saklamaya bile çalışmıyor. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve kamerayla oynamaya başlıyorum.

Bu adam çok korkutucu. Onu öptüğüme hala inanamıyorum. Acaba pişman mı yoksa beni tekrar öpmek mi istiyor?

Doug ilk giden olur. Tişörtünü çıkarıyor ve itfaiyeci pantolonu ve kaskıyla itfaiye aracının tamponuna oturuyor. Tam fotoğraf çekmeye başlayacağımız sırada, şişman pug paytak paytak yürüyerek yanımıza geliyor, oflayıp puflyarak nefes alıp veriyor.

"Bubba'yı benim tutmama ne dersin?" Doug onu kucağına alırken şöyle diyor. "Beni daha zayıf gösterir."

Kamerayı kaldırıp fotoğraf çekmeye başlarken gülüyorum. Bubba Doug'ın boynunu yalıyor ve o da başını geriye atıp gülüyor. Harika bir fotoğraf. Muhtemelen bunu kullanacağım.

James'in nereye gittiğinden emin değilim ama ara sıra onun sahiplenici gözlerini üzerimde hissediyorum. Sanırım beni gözünün önünde tutuyor.

Yangın direğinin yanında ve binanın önünde birkaç fotoğraf daha çekiyoruz. Fotoğraflar gerçekten iyi görünüyor. Doug'ın kaslı bir karnı olmayabilir ama dostça bir enerjiye sahip hoş bir gülümsemesi var. Bazı kadınlar bundan hoşlanır.

Sırada İtfaiye Şefi Graham var. Elli iki yaşında, kaslı bir yapıya, gür bir sakala ve kibar mavi gözlere sahip. Kadınlar ona bayılacak. Bence kazanan fotoğraf şöminenin yanındaki. Graham kükreyen ateşin (sırf fotoğraf için yakmış) önünde gömleksiz ve uzun bir çubuğun ucunda lokum kızartırken sırtıyor. İtfaiyenin ambleminin dövmesi üzerinde görülebiliyor

üzerinde blok harflerle ENGINE COMPANY 38 yazan bir kol. Bu da bir başka hit olacak.

James'le yalnız kalacağım için gerginim, bu yüzden Mason'ı seçiyorum. İtfaiye binasının etrafında birkaç fotoğraf çekiyoruz ama en iyisi itfaiye aracının önünde, geniş omuzlarında bir balta tutarken çekilmiş olanı. Gömleksiz ve kırmızı askıları büyük sarı itfaiyeci pantolonunu tutuyor. Göğsü kocaman ve karnı yırtık görünüyor. Hatta şömineden biraz kül almış ve yangından yeni çıkmış gibi görünmesi için gövdesine ve yüzüne sürmüş.

"Bunları gönderebileceğim bir kız arkadaşın ya da karın var mı?" Karnındaki külü ıslak bir bezle silerken ona soruyorum. "Eminim bunları görmeyi çok ister."

"Bir tane bulduğumda sana haber veririm," diyor sırtarak. "Her ihtimale karşı onları hazır tut."

"Bahse girerim bu takvim çıktıktan sonra senin de bir tane olacak," diyorum fotoğrafları karıştırırken, çektiğim tüm iyi karelere sırtarak. "Kapına dayanan kadınlar olacak."

Bu düşünceden heyecan mı duyuyor yoksa dehşete mi kapılıyor emin değilim.

Ethan, Lincoln ve Colton için geri gelmem gerekecek. Bugün çalışmıyorlar ve görünüşe göre bir nehirde sinek avlamaya gitmişler.

Sıra James'e geldiği için heyecandan titriyorum. Yapabildiğim kadar erteledim. Sırada o var.

"James?" Kameramı aramızda bir kalkan gibi tutarken yanaklarımın kızardığını hissederek söylüyorum. "Hazır mısın?"

Elindeki kartları masaya fırlatıp ayağa kalkarken kahverengi gözleri kararıyor. "Tamamen seninim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Victoria

"W Buraya gitmek ister misin?" Tüylerim diken diken olurken soruyorum. Sadece bu adamın içinde olmak Varlık vücudumu allak bullak ediyor.

James alçak bir sesle, "Yalnız kalabileceğimiz bir yer," diyor.

"Yalnızlık iyidir," diye fısıldadım. "Yani, resim için."

Çocuklar karakolun her yerinde takılıyorlar ve özel bir yer göremiyorum. Üst katta ne var bilmiyorum ama muhtemelen bir sürü yatak vardır.

"Çatı nasıl?" Ben soruyorum.

"Yukarı gel de sana göstereyim."

Beni spiral metal merdivene yönlendiriyor ve kalbim hızla çarparak yukarı çıkıyorum. Arkamda onun ateşli gözlerini hissedebiliyorum, bu yüzden merdivenlerden yukarı çıkarken adımlarımı biraz sallıyorum, onu kızdırmak için kalçalarımı ve kıçımı hareket ettiriyorum.

Düzgünce yapılmış yatakları olan bir grup küçük odanın bulunduğu ikinci katı geçip çatıya doğru devam ediyoruz.

Kapıyı açıp muhteşem manzarayı gördüğümde "Vay canına," diyorum. Şehirde hiç yüksek bina yok.

Bu yüzden buradan Montana'nın muhteşem dağlarını görebilirsiniz. Nefes kesici.

Burası da çok güzel ve rahat. Bir tarafta uzun, yükseltilmiş bir bahçe yatağı, içinde gördüğüm en sulu domatesler ve propan şöminenin etrafına yerleştirilmiş dört Adirondack sandalye var. Baktığım her yerde büyük sağlıklı bitkiler ve muhteşem renkli çiçekler var.

"Ethan'ın yeşil bir parmağı var," diyor James beni etrafa bakarken yakaladığında.

"Burası çok güzel."

"Burayı bir de geceleyin, tüm yıldızlar ortaya çıktığında görmelisiniz."

O ateşin etrafında bu adamla ve bir şişe şarapla oturduğumu hayal ederken gülümsüyorum. "Hayal edebiliyorum. Beni bir ara davet etmen gerekecek."

Bana bakışı, yıldızlara bakmaktan çok daha fazlasını yapacağımızı düşündürüyor.

"Arka planda dağlar varken birkaç fotoğraf çekelim," diyorum işler fazla kızıışmadan. "Ne giymek istersin?"

Tişörtünü çıkarır ve sandalyenin üzerine atar. "Ya da giymemeyi..."

Tüm o büyük dövmeli kaslara bakarken sertçe yutkunuyorum.

"Şurada durayım mı?" diye soruyor uzakta karla kaplı büyük dağın olduğu noktaya doğru yürürken.

"Evet," diyorum, kendimi tutmaya çalışarak. Kalbim küt küt atıyor, midem bulanıyor ve yanaklarım kıpkırmızı. Bu adamın yanında hiç normal davranabilecek miyim?

Korkmuyormuşum gibi görünmek için kameramla oynamaya başlıyorum ama korkuyorum. O kadar seksi ki, gözümü korkutuyor.

Dün geceki öpücükten bahsetmemiş olmamız durumu hiç kolaylaştırmıyor. Sanki başımızın üzerinde cinsellik yüklü bir bulut varmış gibi.

Objektiften ona bakarken, "Doğal davran," diyorum. Tanrım... O yaşayan en seksi erkek. O sadece

bundan sonra ünlü olur. Viral olursa hiç şaşırmam.

"İşte böyle," diyorum tıklamaya başlarken. Gülümsemiyor ama bu mükemmel. Bu yoğun bakışla daha iyi görünüyor. "Bu harika."

"Gözüm için özür dilerim," diyor siyah gözünü göstererek. "Fotoşopla çıkarabilir misin?"

"Sanırım öyle," diyorum photoshopla çıkarmamın imkânı olmamasına rağmen. Bu onu çok daha seksi gösteriyor.

Artık kameranın arkasına saklandığım için vücuduna istediğim gibi aval aval bakabiliyorum. Kaslı koluna zoom yapıyorum ve mürekkepli kaslarından biraz tahrik oluyorum. Dün geceki dövüşünü domine edişinin anısı aklıma geliyor ve nefesimi kontrol altında tutmak için bilinçli bir çaba sarf etmek zorunda kalıyorum.

İtfaiye aracının sireni aniden çalıyor ve alt katta bangır bangır bağıyor. James tam alarma geçiyor ve ben fotoğraf çekerken o tişörtünü kapıp tekrar giyiyor.

"Yangın mı var?" O binanın kenarına doğru koşarken ben de soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor başını çevirip bakarken. "Şef! Hemen geliyorum!"

İtfaiye aracı istasyondan çıkarken aceleyle yanına gidip aşağı bakıyorum. Graham onun yanında ve tam teçhizatıyla bize bakıyor. Adamım, bu adamlar hızlı hareket ediyor.

"Zahmet etmeyin," diye bağıır James'e. "Sadece karbon monoksit dedektörü bozulmuş. Biz kontrol ederken sen kaleyi koru."

Graham'ın kamyona atlayışını ve kamyonun sirenler çalarak caddede ilerleyişini izliyoruz.

"Durmali mıyız?" Biraz sarsılmış bir halde soruyorum.

James zerre kadar sarsılmış görünmüyor. "Devam edebiliriz."

Dağların önünde yeterince fotoğrafı var. Ateş temalı birkaç tane çekmek istiyorum.

"Belki hortumunuzu tutarken birkaç fotoğrafınızı çekebiliriz?"

Kaşı kalktı. Söylediğim anda duydum. "Hortumumu tutmamı mı istiyorsun?"

"Yangın hortumunuz," diyorum, kıpkırmızı kesilerek.

"Elbette," diyor sırtarak. "İstediğiniz hortumu tutabilirim."

Onu aşağıya kadar takip ederken gözlerimi deviriyorum. Bu sefer arkasından gelen bendim, böylece utanmadan ona istediğim kadar bakabilirdim. Lanet gömleğini tekrar giymiş olması çok kötü.

Ana alana giriyoruz ve kalan itfaiye aracına doğru ilerliyoruz. Artık yalnız olduğumuz için hava elektrik yüklü gibi geliyor.

James dönüyor ve o seksi sırtışıyla bana bakıyor. "Aklında ne var?"

"Bilmiyorum," diyorum gergin bir şekilde. "Belki hortumu omzunun üzerinden geçirirsin?"

Onu alıyor ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi omzuna atıyor. "Bunun gibi mi?"

"Um... Belki... gömleğini çıkarırsın?"

Hortumu düşürürken sırtıyor. Bir tokatla yere çarpıyor. Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde tişörtünü çıkarırken nefesimi tutuyorum.

Ona baktığımı fark ediyor ama başka tarafa bakmak çok zor.

Onu kontrol etmekten kendimi alıkoyamıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor derin, gırtlaktan gelen bir sesle.

"Işıklandırma," diyorum hemen. "En iyi aydınlatmanın nerede olduğunu merak ediyorum."

"Sen bir yalancısın."

Ona bakarken gözlerim açılıyor.

"O öpücüğü düşünüyorsun," diyor avına odaklanmış bir orman yırtıcısı gibi ilerlerken. "Sen düşünmüyorsun değil mi?"

"Öyle misin?"

Geldiğinde yavaşça başını sallıyor, üzerimde yükseliyor, gömleksiz ve cesurca koştığı azgın cehennemlerden daha sıcak.

"Durmadan o öpücüğü düşünüyordum," diyor devasa bedeniyle kişisel alanımı doldururken. Misk kokulu parfümü ciğerlerime doluyor ve boğazımdan bir inilti çıkıyor. "Bütün gece boyunca senin tatlı dudaklarını, seksi küçük dilini ve ateşli vücudunu düşündüm. Zar zor uyudum. Rüyamda gördüm. Bunu düşünerek uyandım. Sana bir sır verebilir miyim?"

Ona bakarken yutkunuyorum, bedenim tamamen hareketsiz. "Evet."

"O rüyadan sonra uyandığımda..." Kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Taş gibiydim."

Her yerim titriyor. O fark etti.

"Belki bunun bir resmini çekmek istersiniz?"

Geri çekilip kurt gibi sırtarak bana bakıyor.

Acaba gözlerimdeki şehveti görebiliyor mu? Acaba içimden akan arzuyu hissedebiliyor mu?

Sıcaklık çekirdeğimin etrafında dönüyor. Amım ağrımaya başladı.

Hortumu alıp çıplak omzuna geri koyuyor ve bana bakarken sırtıyor. Bunu yakalamalıyım.

Tıklamaya başladım, çektiğim seksi fotoğraflara hayret ediyordum. Bütün takvimi onun fotoğraflarıyla doldurmalıydım.

"Soyunan tek kişi ben miyim?" diye soruyor dönüp bana yan profilini gösterirken. Birkaç kare çekerken sertçe yutkunuyorum. "Bu adil görünmüyor."

O kadar sıcak ve buharlıyım ki birkaç katmanı çıkarmanın sakıncası yok. Kot ceketimi çıkarıyorum ve o da zevkle sırtıyor. "Orada durma."

"Sen modelsin," dedim ona. "Ben fotoğrafçıyım."

"Model sen olmalısın. Sen mükemmelsin."

Parmağım hızla düğmeye basarken kamerayı gözümün üzerinde tutuyorum. Tanrım, bu herifi sikmek istiyor gibi görünüyor.

kamera lensi...

Ama becermek istediği kamera lensi değil. Benimle.

Daha geniş bir çekim için zoom yaptığımda ve uzun sert ereksiyonunun devasa şeklini gördüğümde nefesim kesildi. Yalan söylemiyordu. Taş gibi sertti.

Tüm vücudum bunu arzuluyor. Bunun için ölüyor. Her yerim ağrıyor.

Titrek bir sesle, "Sanırım hortumla yeterince uğraştık," diyorum. Hortumu yere bırakıyor ve hortum bir tokat daha atarak yere düşüyor.

"Başka bir şey görmek ister misin?" diye soruyor o için için yanan kahverengi gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Herhangi bir şey."

Kamerayı indiriyorum ve şehvet dolu gözlerim tam kasıklarına düşüyor. Oraya bakmamaya çalışıyorum ama gözlerimin kendi aklı var ve o akıl kirli.

"Görmek ister misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum, kendimi durduramıyorum.

"Buraya gel ve daha yakından bak," diyor alçak ve baskın bir sesle. "Kamerayı bırak."

Kamerayı yavaşça yere bırakıyorum ve sanki bedenimi kontrol ediyormuş gibi ona doğru yürüyorum. Kalın kafasının kemerinden dışarı çıktığını gördüğümde ağzım sulanıyor. İnanılmaz derecede büyük.

Güçlü dövmele elleri düğmeyi açıyor ve fermuarı aşağı çekiyor.

Elini içeri uzatıp kalın, sert sikini çıkardığında inliyorum.

Muazzam bir şey.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve huşu içinde ona bakarken kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Kalbim çarpıyor. Parmaklarım karıncalanıyor. Vücudum beni ona gitmeye zorluyor.

Bu adamın benden hoşlandığına inanamıyorum. Benim için çok zor.

Neler oluyor?

Ben öne doğru kararsız bir adım atarken o etli gövdesini sıkıca kavırıyor. Utangaçlık inançsızlıkla karışıyor ve

Şehvet. Bir sonraki adımda ne yapacakları konusunda kavga ediyorlar ve şehvet bir mil farkla kazanıyor.

"Buraya gel," diye homurdanıyor, tüylerimi diken diken eden bir sesle.

Ona gidiyorum.

"Seni tekrar öpmek için çok uzun zamandır bekliyordum," diyor boştaki elini enseme kaydırırken. Onun olduğumu anlamama yetecek bir güçle yakaladığında inliyorum.

Sıcak ve ıslak ağzını ağzımda hissettiğimde inliyorum. Öpücük dün gecedен bile daha iyi çünkü ikimiz de bunun için ölüyoruz. Kırmızı sıcak, tutku ve ihtiyaç dolu. Dilini ağzımın içine sokuyor. Ben de benimkini onunkine sokuyorum.

Elim sert, yontulmuş karnından aşağı kayıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan parmaklarım sert şaftının üzerinde aşağı yukarı kaymaya başlıyor.

Sikini serbest bırakıyor ve ona ne istersem yapmama izin veriyor. Yavaşça okşuyorum, keskin inilti ve derin inlemeler çıkarırken parmak uçlarımı yumuşak kadifemsi teninde kaydırıyorum.

Beni bir seks ve güzellik tanrıçasıymışım gibi izlerken nefes alış veriş sığlaşıyor. Bu adamı memnun etmeyi çok istiyorum. Tek istediğim bu.

Heyecandan titreyerek yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ağzımı açıp onu içime alırken o karanlık, cızırtılı gözleriyle beni izliyor...

DOKUZUNCU BÖLÜM

James

Elini sikime dolamış kız arkadaşımı izlemekten daha ateşli bir manzara var mı?

Victoria siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından bakarken büyülenmiş gibi görünüyor, eli kalın uzunluğumda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor.

Ucumdan bir damla pre-cum sızıyor ve kendine engel olamıyor. Dudaklarını ıslatıyor ve sonra dilini üzerinde gezdiriyor, tadıma bakarak inliyor.

Çok ağır nefes alıyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. O benim hayalimdeki kız ve önümde diz çöküyor.

Daha iyi görebilmek için ipeksi kahverengi saçlarını geriye doğru çekiyorum. Bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

"Ağına sok," diye homurdanıyorum saçlarını avucumun içinde tutarken.

Aletim çelik bir direk gibi. Hiç bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyorum.

O seksi ıslak dudaklarını açıyor ve beyaz dişlerinin arkasındaki dilini bir an için yakaladığımda inliyorum.

"Evet," diye inliyorum beni ağzına alıp hassas başımı emdiğinde. "İşte benim iyi kızım."

Bunun için fazla masum. O sağlıklı elbisesi içinde bir melek gibi görünüyor. Onu bozdum. Bu erdemli kızı lekeliyorum.

Bakire olduğunu söyleyebilirim. Sikimi tutuşu, bakışı, emişi... İlk kez yapıyor, biliyorum. Ve bu onu daha da ateşli yapıyor.

Benim gibi bir adamla birlikte olmamalı. Kafeslerde dövüşürüm. Adrenalin bağımlısıyım. O, bir muhasebeciyle ya da sıkıcı ve güvenli biriyle olması gereken tatlı bir kız.

Ama benimle güvende olacak. Ona bir şey olmasına izin vermeden öleceğim. Bu melek gibi kızın hak ettiği koruyucu ben olacağım.

Ela gözleri suyla dolana kadar beni ağzının derinliklerine alıyor. Gözyaşları gözlüklerinin altından kayıyor ve beni daha sert emerken yanaklarından aşağı akıyor. Büyük olduğumu biliyorum ama o çekinmiyor.

Dudaklarını kalın şaftımın etrafına sıkıştırıp ağzını yukarı aşağı kaydırmaya başladığında "Oh fuck," diye homurdanıyorum. Sıcak dili aletim boyunca kayarak bacaklarımı zayıflatıyor.

Bu kıza doyamıyorum. O artık benim.

Dün geceki öpücükten sonra biliyordum, ama şimdi inanamayacağım kadar eminim. Bu kız benim için.

Onun sikimle uğraşmasını izlerken damarlarımda sahiplenme akıyor. Eli karın kaslarımdan yukarı kayıyor ve göğüslerini karşı konulmaz bulduğum bir şekilde hareket ettiriyor. Elbisesini parçalara ayırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Göz kamaştırıcısın," diyorum askılarından birini omzundan çekerken. Elimi sütyeninin içine sokup göğsünü avuçlarken bana bakıyor. Meme ucu çok sert. Avucumun içine giriyor. Elini benimkinin üzerine koyuyor ve beni kendisine doğru tutuyor.

"Sana çıplak ihtiyacım var," diye homurdanarak elbisesinin önünü tutup aşağı çekiyorum. Güzel yuvarlak göğüsleri dışarı fırlıyor, serbestçe zıplıyor. Sert, küçük, pembe meme uçlarını gördüğümde ağzım sulanıyor ama

kendimi beklemek zorunda kalacağım

daha tadına bakamadan. İkimiz de kendimizi bu kadar kaptırmışken bu sakso işini bırakmayacağım.

Sikimi ağzından çıkarırken göğüslerine masaj yapıyorum. Bana mastürbasyon yaparken birkaç derin nefes alıyor.

"Şu haline bak," diye homurdanıyorum o beni dipten uca okşarken. "Erkeğini boşaltacaksın."

"Oh," diye inliyor beni tekrar ağzına sokup derin derin emerken. Her yerimi tatmak istiyor. Pekâlâ, mecburen yapacağım.

Orgazm sert bir şekilde geliyor. İçimden buharlı bir tren gibi geçiyor, beni daha derine çektikçe hızlanıyor.

"Oh kahretsin," diye inliyorum ilerlediğini hissettiğimde. Dışlerimi gıcırdatıyorum, başımı geriye atıyorum ve bu kızın tatlı küçük ağzına boşalırken hırlıyorum.

Hepsini alırken inliyor ve sızlanıyor, yutabildiği kadarını yutuyor. Ağzını yükümle doldurduğumda, bir nefesle dışarı çekiyor. Sıcak döllerimin bir kısmı çenesinden aşağı ve çıplak göğüslerine damlıyor.

"İlk kez bir erkek için diz çöküyorsun, değil mi tatlı kız?"

Büyük gözlüklerinin arkasından bana bakarken ağzının kenarını siliyor. "İyi miydi?"

"İnanılmazdı," diyorum orgazmın sıcaklığı bir uyuşturucu gibi içimde dalgalanırken. Hâlâ sertleşmiş sikimi kavlıyor, bırakmak istemiyor. "Ağzının üzerimde olduğu kadar iyi bir şey hissetmemiştim hiç."

Ela gözleri tekrar sikime kayıyor. Yavaşça okşuyor, büyüklüğüne hayret ediyor.

Onun tadına bakmalıyım. Bakire amının şu anda güzel ve ıslak olduğunu biliyorum. Onu ağzımda istiyorum. Dilimde istiyorum.

"Buraya gel," diye homurdanarak kolundan tutup ayağa kaldırıyorum. Onu çevirip itfaiye aracına doğru iterken çok sert davranıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor iniltiyle, avucumu kalçasının iç kısmına koyup bacaklarını ayırırken

ayrı. K lotunu tuttum ve aŗađı çektim.

"Kızıma iyi davranacağım," diyorum arkasında dizlerimin üzerine çökerken. "Ayağını kaldır."

K lotunu çıkarıp cebime koyarken ayaklarını teker teker kaldırıyor. Artık bana aitler. Ne zaman onun tahrik edici kokusuna ihtiyaç duysam onlara dokunabilecek ve koklayabileceğim.

"Eğil," diyorum avuç içimi sırtına doğru kaydırıp omuzlarını aŗađı doğru iterken. "Evet, aynen böyle."

Yuvarlak poposu hevesli yüzümün önüne doğru uzanıyor. Elbisesinin altından tutup yavaŗ a yukarı çekiyorum ve yumuŗak yuvarlak yanaklarını ortaya çıkarıyorum.

Kı ını tutup yanaklarını ayırarak ıslak, parıldayan kıvrımlarını görene kadar çekerken kaya gibi sertleŗiyor. Bakire pembesi ve yağmur gibi ıslak.

Onun güzel küçük amcığına hayranlıkla bakarken ağzım sulanıyor. Derin ve ilkel bir açlık beni ele geçiriyor. Bu kadına ihtiyacım var. Ona takıntılıyım.

Onu tatmamı beklerken ağır ağır nefes alıyor. Yapacağım, ama henüz baŗka tarafa bakamam. Amcığı ŗimdiye kadar gördüğüm en kışkırtıcı ŗey.

"Kirazın orada mı?" Vücudum zonklarken soruyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri ŗehvet dolu. Ağzı açık ve kabarık dudakları ıslak ıslak parlıyor. Bunun için can attığını söyleyebilirim. O kadar hazır ve nazır ki, ağzımın bir dokunuŗu onu harekete geçirecek. "Ne?"

"Bakire misin, tatlı kız?" Aletim ağırırken homurdanıyorum. "Seni böyle gören ilk erkek ben miyim?"

"Evet," diye inliyor kı ını oynatırken, beni baŗtan çıkarmaya  alıŗıyor. "Daha önce hiç böyle bir ŗey yapmamıŗtım. Sen tek kiŗisin."

Kı ını sıkıp öne doğru hamle yapmadan önce sırtıyorum. Dilimi ıslak yarığına doğru sürüklerken, kıvrımlarını ayırırken ve tatlı etli giriŗini tadarken çok yüksek sesle çığlık atıyor.

Dilimi deliğine gömüp yumuŗak, ılık amının tadına bakarken tekrar haykırıyor.

Sulu küçük amcığını yalayıp emerken "Oh fuck," diye inliyor. "Oh, James..."

Buraya doyamıyorum. Burada yaşayabilirim.

Sıcak am dudaklarını ağızma çekip emerek onu orgazm etmeye çalışırken içimden şehvetli homurtular ve ilkel iniltieler yükselmeye devam ediyor.

"İşte benim güzel kızım," diye homurdanıyorum amcığına. "O memeleri benim için sık."

Ben dilimi yarığından aşağı kaydırıp klitorisine fiske vururken açıkta kalan göğüslerini tutup masaj yapıyor. Sakalımla iç uyluklarına her dokunduğumda titriyor.

"Oh!" diye haykırıyor, yuvarlanıyor ve ılık ıslak amını ağızma doğru itiyor.

Bacakları titreyene kadar onun sert küçük klitorisini yalıyor ve dilliyorum. Çıkardığı seksi küçük sesleri severek şişmiş sinir yumağını emiyorum.

Bu kız tam bana göre. Ona doyamıyorum.

Bu tatlı kızı yakında doğuracağım. İçinde büyüyen çocuğumla etrafta dolaşacak.

O kadar titriyor ki elbisesi tekrar aşağı düşüyor. Onu tekrar yukarı çekiyorum, kalçalarını kavriyorum ve amını aç ağızma doğru çekiyorum.

Sonunda bana teslim olana kadar onu acımadan yutuyorum. Geriye uzanıyor, saçlarımı avucunun içine alıyor ve mutluluk içinde çığlık atarken, amcığı ağızımın her tarafına boşalırken neredeyse çekip çıkarıyor.

Sıcak suları sakalıma sızarken dilimi onun bakir deliğine gömüyorum.

Bu ona verdiğim ilk orgazm. Milyonlarcasının ilki.

Buna güvenebilir.

Aç ağızım bacaklarının arasında olmadan bir gün bile geçmeyecek. Bu tatlı küçük amcığa hak ettiği tüm özen ve hayranlıkla davranacağım. Ona tapacağım.

Sonunda amını ağızından çektiğinde titriyordu. Nefes almak için itfaiye aracına yaslanırken dizlerimin üzerine çökmüş, sertleşmiş sikimle onu izliyorum. Eliyle gözlerini kapatıyor, damarlarından akan coşkulu mutluluğu algılayamıyor.

Doymak bilmeyen gözlerim, döllerimin hâlâ teninde parladığı çıplak göğüslerinde, titreyen bacaklarında geziniyor. O şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Olağanüstü.

O mükemmel.

Ve o benim.

Başka birine sahip olamayacağınızı biliyorum ama benim ruhum onunkine sahip, tıpkı onunkinin benimkine sahip olduğu gibi. Biz biriz. En azından, sert sikimi onun daracık amına soktuğumda öyle olacağız.

Azgın sikimi kavrayıp ayağa kalkıyorum. Nefesini tutmaya çalışırken seksi küçük gözleri doğrudan ona bakıyor.

"Biz-"

Caddede ilerleyen bir itfaiye aracının ağır sesi beni böldü.

"Siktir," diye homurdanıyorum kükreme daha da yükselirken.

Victoria elbisesini göğüslerinin üzerine çekerken nefesi kesiliyor. O güzel göğüsler gözümün önünden kaybolduğunda inliyorum.

"İç çamaşırım nerede?" diye soruyor panik içinde etrafına bakınırken.

Cebimdeler ama bunu ona söyleyecek değilim. "Emin değilim," diyorum etrafıma bakarken.

"Kahretsin!" o diyor ki ne zaman ve büyük garaj kapı açılmaya başlar.

Fotoğraf makinesine koşuyor, çantasına tıktırıyor ve arka kapıya doğru koşuyor.

"Sen Gidiyor musun?" I Sor, hissetmek hasta hayal kırıklığı ile.

"I-" Bir an bana baktı ama sonra itfaiye aracı içindeki adamlarla birlikte göründü ve dönüp

kapıdan fırladı ve beni yalnız bıraktı.

Taş gibi sert bir penis ve göğsümde bir ağırlıkla yalnız ve özlem içinde.

ONUNCU BÖLÜM

James

Evde odun kesiyor, damarlarımda dolaşan yoğun enerjiyi atmaya çalışıyorum. Kalın bir parça koparıp kütüğün üzerine koyuyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum büyüleyici göle bakarken. Bir karabatak durgun suyun üzerinde süzülüyor ve kederli bir şarkı söylüyor. Bu öğleden sonra yine kesintiye uğradığımıza hâlâ inanamıyorum.

Çocuklar geri döndü ve kızım ben onunla işimi bitirmeden itfaiye binasından koşarak çıktı. Hala cebimde duran külotunu bulacak zamanı bile olmadı.

Göle bakarken onları çıkarıp burnuma götürüyorum ve derin derin içime çekiyorum. Amının sıcak ve duyusal kokusu ciğerlerime doluyor ve kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Karnımı doyurduktan sonra onları cebime geri koyuyorum ve baltayı kapıyorum. Şiddetli bir homurtuyla indirip kalın kütüğü ikiye ayırıyorum.

Terlemeye başlıyorum, bu yüzden gömleğimi çıkarıp devam ediyorum, hayal kırıklığımı bu tahta üzerinde gideriyorum.

Victoria'nın küçük mavi arabası uzun garaj yolumdan yuvarlanarak, çakılları çtırdatarak geldiğinde bir meşe ağacının yarısını kesmişim.

Homurdanarak baltamı kesme tahtasına saplıyorum ve o park ederken yanına gidiyorum.

Arabayı kapatıp kapıyı açtığında ona bakarken hayretler içindeyim. Geldi işte. Burada olduğuna inanamıyorum.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," diyor utangaç yanakları kızarak. Geldiği için özür dilemesine gerek yok. Elimden geldiğince onun yanında olmak istiyorum. Bana kalsa, birbirimize zincirlenmiş olurduk.

"Graham'ı aradım ve bana senin adresini verdi," diyor göl kenarındaki gözlerden uzak kütük evime bakarken. "Bu arada çok güzelmış. Her neyse, fotoğraflarını bastırdım ve en iyisini seçmek için seninle birlikte üzerinden geçmek istedim."

"Gerçekten bu yüzden mi geldin?" Yanına giderken soruyorum. Yaklaşmamı izlerken sertçe yutkunuyor.

Arabasının kapısını kapatırken "Hayır," diyor. "Ben istedim ki..."

"Başladığımız işi bitirmek mi?"

Çıplak göğsüme ve kollarıma bakarken ela gözleri seksi ve şehvetli bir parlaklık kazanıyor. Gözleri sikime kayıyor ve gerçekten ne için geldiğini ele veriyor.

"Evet," diye fısıldıyor. "Sürekli sözümüzün kesilmesinden hoşlanmıyorum."

Sikim sertleşirken ona doğru adım atıyorum. Tüm o bastırılmaz ihtiyaç ve yoğun arzu geri geliyor, birbirimizin gözlerine bakarken etrafımızda dönüyor.

"En yakın komşum dağın aşağısında yirmi dakikalık yürüme mesafesinde," diyorum ona gırtlaktan gelen derin bir sesle. "İki gün boyunca çalışmayacağım. İçeri girelim ve bir daha rahatsız edilmeyelim."

O seksi dudaklar bir gülümsemeye dönüşüyor.

Uzanıp onu kucağıma aldım. Onu omzuma atıp kapıya doğru taşırken ciyaklıyor.

Elim kıcını kavırıyor ve küçük dar amının daha önce olduğu kadar ıslak olup olmadığını merak ediyorum. Öğrenmek üzereyim.

Onu üst kata ve yatak odama taşıyorum. Onu yatağa fırlattığımda seksi bir ses çıkarıyor. Hâlâ külot giymemişti ve elbisesi yukarı doğru kayarak pembe parlak dudaklarını gösteriyordu. Sikim ağrıyla ona bakıyorum, bu bakire amcığa hayatımda hiçbir şeye sahip olmadığım kadar sahip olduğumu hissediyorum.

O benim. Bana ait.

Sikime sarılmasını istiyorum.

Ayakkabılarımı tekmeleyip kemerimi çözerken, "Çıkar şu elbiseyi," diyorum. Ben pantolonumu ve iç çamaşırımı indirirken o dizlerinin üzerine çöküyor ve elbisesini çıkarıyor. Onları tekmeliyorum, sert sikimi tutuyorum ve yatağa tırmanıyorum.

Çıplak olduğu için biraz utangaç ve kararsız görünüyor. "Nasıl yapmalıyız..."

Yanına gidip boynunun arkasını tutuyorum ve sonsuza dek sahiplenecekmişim gibi ağzını sertçe öpüyorum.

Bana karşı yumuşuyor, tüm o gergin utangaçlığı eriyor ve arzuya dönüşüyor. Elini karnımda gezdirip sikimi tutarken o da beni öpüyor. Sıkıldığında ağzına doğru inliyorum.

Ellerinin üzerimde olmasına bayılıyorum. Bu dünyadaki en muhteşem duygu.

Ben yüzünü ve boynunu öperken o da beni okşuyor ama ön sevişmeyi daha önce sistemimizden çıkarmıştık. Kız arkadaşımın derinliklerine dalmaya hazırım ve inleme şeklinden onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum.

Kolumu ona doluyorum, vücudunu döndürüyorum ve onu yatağa geri indiriyorum. Açık bacaklarının arasına tırmanırken birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Sikim ıslak tümseğinin üzerine düşüyor ve ne kadar sert olduğumu hissettiğinde bir nefes tıslıyor.

Göz kamaştırıcı. Kahverengi saçları yastığın üzerine yayılmış. Çıplak göğüsleri aşağı yukarı inip kalkıyor.

Onu bırakmayacağımdan emin olmak istercesine kollarımı kavırıyor. Bu kız masum bir melek ve bu onu daha da çok istememe neden oluyor.

Sikimin kalın tabanını tutuyorum ve başımı kıvrımlarından yukarı kaydırıyorum. Bakire deliğini bulduğumda ve biraz baskı yaptığımda inliyor ve gözlerini kapatıyor.

"Oh, James," diye inliyor ben içeri itip bekâretini alırken.

Elimden geldiğince yavaş gitmeye çalışıyorum ama bu kadını doğurmak için duyduğum cinsel ihtiyaç beni ele geçiriyor ve bunu durdurmak neredeyse imkânsız. Kalçalarım ileri doğru itiyor, kalın sikimi her seferinde bir inç ipeksi tüneline kaydırıyor.

Pelvisim tıkanmış klitorisine çarpıyor ve artık onu tamamen doldurduğum için haykırıyor.

Cennet gibi hissettiriyor. Sıcak amcığı sikimin etrafını sarmış, delicesine sıkıyor.

Elimi göğsünde gezdiriyorum ve sonra yüzünü avuçluyorum.

Dudaklarında gezdirdiğimde başparmağımı emiyor.

"Çok iyi hissediyorsun tatlı kız," diye homurdanıyorum, amcığı etrafımda kenetlenirken. "İnanılmazsın."

Kalçalarımı sallamaya başlıyorum, sikimi içinde hareket ettiriyorum. Kalınlığım onu gererken inliyor.

"Oh James," diye inliyor ben geri çekilirken, büyük kafamı içeride bırakarak. Aşağı bakıyorum ve bakire kreminin şaftımı kaplayan seksi görüntüsüne inliyorum. "Aletin çok büyük."

Onu tekrar içine iterken sırtımdan kendimi alamıyorum. Sert ve sabit vuruşlarla içine sokmaya başladığımda kollarımı kavırıyor.

Gözlüklerini takmamış, böylece beni tüm ayrıntılarıyla izleyebiliyor. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor.

İticilerim daha sert, daha derin, daha hızlı olurken açık ağzını öpüyorum. Bacaklarını etrafıma sarıyor ve her ileri ittiğimde geri itiyor.

"Hoşuna gitti mi?" Hızımı artırırken homurdanıyorum.

"O koca siki içinde hissetmek hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye inliyor ellerini saçlarımda gezdirirken. "Buna bayılıyorum."

Sızlanmaları ve inlemeleri daha yüksek ve keskin olmaya başladı. Vahşi sığ nefesler almaya başlıyor. Benim küçük bakirem boşalmak üzere.

Kolumu bacağına doladım ve sert ve hızlı bir şekilde içeri girdim, her derine daldığımda vücudunu kendime çektim.

O güzel küçük amcığı sert sikime boşalırken çığlık atıyor. Etrafımda sıkılaştığını hissettiğimde homurdanıyorum, beni o kadar sıkıyor ki nefes alamıyorum.

Nefes nefese kalana ve göğsünde ince bir ter tabakası parlayarak yatakta kıvrana kadar onu beceriyorum. Dilimi memelerinin arasına sokup tuzlu özünü tadıyorum.

Bu kızın cennet gibi vücudunu tüm açılardan görmeliyim. Onu her pozisyonda görmeliyim.

Sikimi sıcak amından çıkardığımda şok içinde nefesini tuttu.

"Sorun yok," diyorum titreyen bedenini kaldırıp ellerinin ve dizlerinin üzerine yatırırken. "Seni henüz terk etmiyorum."

Islak sikimi tutup tekrar içine soktuğumda titriyor.

"Bu amdan asla ayrılmayacağım. Artık benim."

Onu arkadan becermeye başladığımda başını eğiyor ve inliyor, sert horozumu bakire deliğinin derinliklerine sokuyor. Kıç yanaklarını kavriyorum ve gerçekten ona sahip olmasına izin veriyorum. Şu anda aklımdaki tek şey onun tatlı ve olgun vücudunu sikmek.

Onun rahmini tohumlarımla doldurmak istiyorum. Sonsuza dek onun olmak istiyorum.

"İşte bu," diye homurdanıyorum kıcını o kadar sert sıkıyorum ki yumuşak etinde kırmızı parmak izleri bırakıyorum. Ben sikimi içine sokarken yatak ileri geri sallanıyor. "Tekrar sikime boşal. Bu küçük amcığın patlamasına izin ver."

Daha önce yaptığı gibi inlemeye başladı, sadece inlemeleri daha derin ve daha güçlü. Patlamak üzere olduğunu söyleyebilirim.

Ham sikimi pervasız bir hızla içine sokuyorum, boşalmak üzereyken kıcını tutuyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum orgazmım vururken. Orgazmı aynı anda onu da ele geçirirken haykırıyor.

Kıcını kavriyorum, derine doğru itiyorum ve her damla tohum içimden çıkıp onun bekleyen rahmine akarken vahşi bir canavar gibi kükrüyorum.

Yoğunluk beni sertçe sarsıyor. Başım hafiflerken ve kalbim hızla atarken onun titreyen bedenine tutunuyorum.

O artık benim. Tamamen benim.

O yanımdaysa başka bir şeye ihtiyacım yok. O benim için her şey.

İhtiyacım olan tek şey o.

Ben yatağa yığılırken ıslak sikim içinden kayarak çıkıyor. Bir iniltiyle yanıma çöküyor, gözleri kapalı, güzel ve huzurlu yüzünde gözlükler yamuk.

Memnun gözlerimi sırtının kıvrımlarında ve yuvarlak poposunda gezdiriyorum, hâlâ hayallerimdeki kızı bulduğuma inanamıyorum.

Bunu asla hafife almayacağım, bundan eminim. Ve gitmesine asla izin vermeyeceğim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Victoria

Sanırım James'in kızı olduğum söylentisi yayıldı çünkü Dövüş Gecesi için Cracked Barrel Saloon'a girerken kimse bana seslenmiyor ya da müstehcen bakışlar atmıyor.

Erkekler gecesi olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. İlk takvimi yeni aldım ve çocuklara göstermek zorundayım. Onlar benden daha heyecanlı.

İki orta yaşlı adam kafesin içinde birbirlerini yumrukluyor, ben de takvimi göğsüme bastırarak erkeğimin ön taraftaki masasına koşuyorum. Kavgaya bakmıyorum. Onun yerine, rahatlamış bir şekilde oturan James'e bakıyorum. Artık kavga etmiyor, ki bu beni mutlu ediyor. Benimle tanıştığından beri kafese girme ihtiyacı hissetmediğini söylüyor. İhtiyacı olan tek adrenalinin ben olduğumu söyledi.

Ne kadar tatlı değil mi?

Dönüp beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor. "Victoria, burada ne işin var?"

"Erkeklerin gecesini böldüğüm için özür dilerim," diyorum.

O kız. "Ama takvimi aldım."

"Yaptın mı?!" Mason neşelenerek söylüyor. Masanın üzerine koyduğumda herkes dikkatini bana çeviriyor.

"Nasıl olur da ben kapakta olmam?!" Doug öfkeli görünüyor. "Ben istedim!"

Mason gülerek, "Yine, bir kopya satın almak için annenden daha fazlasına ihtiyacımız var," diyor. "Bunu aştığımı sanıyordum."

Doug gözlerini devirerek, "James sadece fotoğrafçıyla çıktığı için kapakta yer aldı," diyor.

"Evet, işte bu yüzden," diyor Mason gülerek.

Takvime bakan herkes James'in neden kapakta olduğunu bilir. O yaşayan en seksi adam. O dövmeleler, o kollar, o gözler... Şu anda onu tamamen kendime istiyorum.

Ethan takvimi alır ve Ağustos ayındaki resmine gelene kadar çevirir. İtfaiye aracının açık kapısına yaslandığı resmi görünce sırtıyor. "Dostum, iyi görünüyorum."

Ethan Kasım ayındaki ikinci fotoğrafını gördüğünde, "Sadece altı kişisiniz, bu yüzden her birinizi iki kez kullandım," diyorum.

Doug Mayıs ayındaki ikinci fotoğrafına bakıyor. Gördüğünde sırtıyor. Yangın söndürücüyü püskürttüğü fotoğraf. İtfaiyede biraz çılgınca davranmış ve ortalığı dağıtmış ama fotoğraf iyi görünüyor.

"Bay May," diyor memnun bir sırıtışla.

Mason bakmak ve muhtemelen bir şaka yapmak için eğiliyor ama onun yerine başını sallarken Doug'ın sırtına bir tokat atıyor. "İyi görünüyorsunuz Bay May."

Doug'ın gülümsemesi genişler.

"Bir sıcak beyaz şarap daha?" diye soruyor huysuz garson yanımıza gelirken.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum kibarca.

"Birazdan çıkıyorum." "O da ne?" diye soruyor takvimi gördüğünde.

Doug'dan aldım ve ona seksi kapağını gösterdim. "İtfaiyeci takvimi. 38. Motor Bölüğü. Sadece yirmi beş dolar."

Önlüğünden bir tomar para çıkarıyor ve bir grup yirmiliği soyuyor. "Dört tane alacağım. Kız kardeşim buna bayılacak."

"Evet!" Parayı alırken yumruğumu sıkıyorum. "Arabada daha çok var."

Dışarı çıkıp bagajıma koşuyorum. Bu işe yarayacak. Yarayacağını biliyorum. Şimdiden bir web sitesi kurdum ve tanıtım için birkaç siteye ulaştım. Bu hafta sonu postalamam gereken yedi yüz altı ön sipariş aldım bile.

Beni öldürse bile o kütüphaneyi onaracağım.

"Sadece birlikte yattığımız için mi kapakta yer alıyorum?"

Arkamı dönüyorum ve James'in bana doğru yürüdüğünü görünce kıkırdıyorum. "Kapakta sen varsın çünkü bu fotoğrafçılık tarihinin en seksi fotoğrafı."

Bana doğru yürüyor ve güçlü, sahiplenici elini belime koyuyor. Biraz ürperdim. Beni hep ürpertiyor.

"Hortumumu tuttuğum yeri seçmeliydin," diyor sinsî bir sırıtışla.

"Bu sadece benim için."

"Evime gelsen de senin için canlandırısam nasıl olur?"

Üç takvimi hızla alıp bagajımı kapatırken sırıtıyorum. "Şunları bırakayım, sonra oradayım."

Garsona kopyalarını vermek için bara geri dönerken o karanlık koruyucu gözleriyle beni izliyor.

James'le birlikte olduğuma hâlâ inanamıyorum. Üç ay oldu ve neredeyse her geceyi birlikte geçirdik. Neredeyse şehirdeki küçük dairemi terk ettim ve onun göl kenarındaki büyük evine taşındım.

Çok iyi anlaşıyoruz. Bana gündüzleri prenses, geceleri ise yaramaz küçük fahişesi gibi davranıyor.

Kitap arkadaşlarımdan hepsi kıskanıyor. Onları bir kez bile düşünmedim.

James ve onun dev hortumu hayatımdayken buna gerek yok.

İhtiyacım olan tek şey seksi itfaiyeci kapak adamım.

EPILOGUE

Victoria

Bir yıl sonra...

"T O çok sevimli," diyor Lauren hikaye saatini
yüreklerimiz ağzımızda izlerken. Lauren'in kızı
Cynthia

James'in önünde diğer çocuklarla birlikte oturuyor. İtfaiyeci
montu ve kaskını giymiş itfaiyecilerle ilgili bir kitap okuyor.
Çocuklar huşu içinde ona bakıyorlar.

Anneler de öyle. Kenardan izliyorlar ve içlerinden birinin
kitabı açtığından beri adamımdan gözlerini ayırdığını
sanmıyorum. İtfaiyeci Bud iyi bir kitap ama o kadar da iyi
değil.

Çok mutluyum. Erkeğime sahip olduğum için, çocuk
kütüphanesini restore ettirdiğim için, hayatımdaki tüm bu
harika insanlara sahip olduğum için. Kendimi çok
kutsanmış hissediyorum.

Gabby yanıma gelip "Harikaydın," diye fısıldıyor.

"Şaşırtıcı mı bilmiyorum," diyorum gülerek. "Bu
karmaşaya en başta ben sebep oldum."

"Bu bir kazaydı," diyor bana geçen yıl binlerce kez söylediği gibi. "Ve sen kurtuldun. Şuraya baksana. Muhteşem bir yer."

Gerçekten harika görünüyor. Sektördeki en iyi restorasyon ekibini buldum ve orijinal malzemelerin çoğunu geri kazanmayı başardılar. Tüm is tuğlalardan güçle yıkandı ve dış cephe için yeniden istiflendi ve kurtarabildiğimiz eski ahşapların çoğu zımparalandı, boyandı ve iç mekan için yeniden kullanıldı. Çoğunlukla yangına oldukça dayanıklı olan eski meşe ve maun ağacı olduğunu öğrendiğimde çok rahatladım.

İkonik girişine ve sevimli küçük okuma köşelerine kadar aynı görünecek şekilde yeniden inşa ettiler. Gabby ve ben yeniden satın alacağımız tüm kitapları seçtik. İstifleri kurmak uzun zaman aldı ama şimdi daha iyi bir sistem. Gabby daha yaratıcı ve sanatsal bir beyne sahip, ben ise daha sistemli ve analitik bir beyne sahibim. İyi bir çift olduk.

Takvim büyük ilgi gördü ve bir ton para kazandık. Onarımların geri kalanını karşılamaya yetti. Bu yıl bir tane daha yapacağız ve gelirini hayır kurumlarına bağışlayacağız. Kapakta kimin olacağını şimdiden biliyorum.

"Ve herkes sonsuza dek mutlu yaşadı," diyor James, kitabı gülümseyerek kapatırken. "Son."

Bir grup minik el havaya kalkar.

"Evet?" James, ön tarafta oturan dört yaşındaki sevimli Liam'ı işaret ederek, "Evet," diyor. "Bir sorunuz var mı?"

"Kakanın ortasında bir telefon aldığında ne yaparsın?" Liam soruyor.

Tüm yetişkinler güler ama Liam çok ciddidir. Bilmek istiyor.

"Liam," diyor Liam'ın annesi Joanne yanakları kızarıırken.

"Sorun değil," diyor James gülümseyerek. "Sen toparla, silin ve kamyonu koşun."

Liam cevaptan memnun görünerek başını sallar.

James'i çocuklarla izlemeye bayılıyorum. Şu ana kadar üç kez hikâye saati yaptı ve her seferinde çok başarılı oldu. Böylesine göz korkutucu ve güçlü bir adamın bana ve çocuklara karşı bu kadar tatlı ve nazik olabilmesi inanılmaz. Onun bu yönünü seviyorum.

Ona küçük sırrımı söylemek beni çok heyecanlandırıyor. Bu sabah hamile olduğumu öğrendim.

"Ateş köpeğiniz neden bir pug?" Cynthia soruyor. "İtfaiyecilerin siyah benekli beyaz köpekleri olması gerekiyor."

"Marshall gibi," diyor Liam, başıyla onaylayarak. "Marshall mı?" James şaşkın şaşkın bakıyor. "Paw Patrol'dan," diye açıklıyor Cynthia.

"Ahh," diyor James başını sallayarak. Yakında tüm çizgi film isimlerini öğrenecek...

"Birisi Bubba'yı yavruyken kapımızın önüne bırakmış," diye açıklıyor James. Bu hikâyeyi daha önce duymadığım için ben de herkes gibi diken üstünde oturuyorum. "Kıştı ve hava soğuktu, biz de onu hemen içeri aldık. Şöminenin önünde uyuyakaldı ve bir daha hiç ayrılmadı."

Tüm çocuklar ona tanıdıkları tüm köpekleri anlatmaya başlıyor ve bu sonsuza kadar sürebilir, bu yüzden hikaye saatini bitirmek için öne çıkıyorum.

James kitabı bana verip ayağa kalkarken çocuklar "Awww," diye sızlanıyorlar.

"Gelecek hafta gelebilir misin?" Liam ona sorar.

"Bayan Hester burada olacak mı?" diye soruyor bana sırtarak.

"Bayan Hester her zaman burada," diyor Cynthia. Belki Sanırım burada yaşıyorum.

"O zaman ben de geliyorum," diyor James ve tüm çocuklar alkışlıyor.

"Masal saatini bitirmeden önce," diyor Lauren, bir hediye çantası çıkarırken gülümseyerek. "Kütüphaneyi restore etmek için bu kadar çok çalıştığınız için size küçük bir hediyemiz var."

"Hediye mi?" Şimdiden tıkanmaya başladığımı

söylüyorum.

"Senin için," diyor Lauren bana bir zarf uzatırken. Bu güzel bir karttı ve içinde herkesin el yazısıyla yazdığı mesajlar vardı.

kütüphaneye gelen müdavimler için. İçinde Greene Mountain Lodge'daki spa'da bir gün geçirmek için ücretsiz bir kupon var. Lauren oranın müdürü, bu yüzden uzun ve rahatlatıcı bir şımartılma günü yaşayacağımı biliyorum. Sabırsızlanıyorum.

"Ve kütüphane için," diyor çantayı bana uzatırken. "Zengin kocama aldırđım," diye fısıldıyor göz kırparak.

Elimi uzatıp Charlotte's Web'in ilk baskı imzalı nüshasını çıkardığımda nefesim kesildi. "Nereden aldın bunu?" Huşu içinde bakarak sordum.

"Onu bir kitap koleksiyoncusundan aldık," diyor heyecanla. "Dünyada sadece iki tane kaldı ve Greene Mountain Çocuk Kütüphanesi'nde bir tane var."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Odadaki tüm sıcak gülümsemelere bakarken gözlerim doluyor. "Çok teşekkür ederim."

Lauren gülerek, "İşe başladığım ilk ay pansiyonda yangın çıkarmıştım," diyor, "o yüzden nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Ona kocaman sarıldım. Buna inanamıyorum.

Harika bir öğleden sonra. Burada yediklerimin en iyisi.

Ama çok geçmeden tüm kitaplar teslim edildi ve anneler ile çocuklar evlerine dönmeye başladılar. Kapanış saatine bir saat kala sadece ben ve James kaldık.

"Erken kapatmalısın," diyor yanıma yaklaşıp elini belime koyarken. Onun kolonyasının dumanlı kokusuyla karışan kokusunu alıyorum. Bu kombinasyon beni her zaman çılgına çevirir. "Şu kuytu köşelerden birine saklanabilir ve kendi hikâye saatimizi yaşayabiliriz, erotik bir şekilde."

Beni hayır diyemeyeceğim kadar kızdırmadan önce ondan uzaklaşıyorum. Ve bu fazla sürmez.

"Yapamayız," diyorum, umutsuzca yapabilmeyi dileyerek. "On dakika içinde kitap kulübü toplantım var."

Sigara içerken yakaladığım dört çocuk yangınla ilgili o kadar kötü hissettiler ki yeni kitap kulübüme ilk katılanlar onlar oldu. Sadece suçluluk duydukları için katıldıklarını biliyorum ama umurumda değil. Onlara verdiğim kitaplardan gerçekten keyif alıyorlar ve bu hafta üç kişi daha kaydını yaptırdı!

"O zamana kadar ne yapacağız?" James cızırtılı gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzerek soruyor. Beni çıplak hayal ediyormuş gibi görünüyor.

"Hikaye saati için sana bir hikaye anlatmama ne dersin?" Ben anlatırım.

Tezgâha yaslanıp büyük kollarını kavuşturuyor. "Ne hakkında bir hikaye?"

"Hayatının aşkını bulan bir kız hakkında bir hikâye," diyorum ona doğru yürürken.

"Şimdiden bağımlısı oldum," diyor sırtarak.

"Hayalindeki işi bulup Montana'ya taşındığında başladı," diyorum yanına giderken. Sıcak ve rahatlatıcı kollarını bana doluyor ve ben de onun tarafından sarılmanın verdiği güven duygusunu severek kucağına gömülüyorum. "Ve bu kız hemen binayı yaktı ve hayalindeki işi kaybetti. Ama küllerinden hayalindeki erkeği buldu ve birlikte harika bir yıl geçirdiler - hayatının en güzel yılı. Ve destansı aşklarının ikinci bölümünde, onlara sevimli küçük bir bebek katılacak."

Kolları sertleşti. Geri çekildi ve şok içinde bana baktı. "Hamile misin?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Sürpriz."

Beni kucağına alıp etrafında döndürürken sevinçten havalara uçuyor. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

"Buna inanamıyorum!" diyor bana huşu içinde bakarken.

"Bir bebeğimiz olacak!"

Yanaklarımı kavırıyor ve ağzımı kendine çekiyor.

Hayatımın en mutlu anıydı. Gözlerim yaşla doldu. Kahverengi gözleri de sulanmış.

"Bir bebeğimiz olacak," diyor yine, sanki bu düşüncenin tadını çıkarıyormuş gibi. "Seni çok seviyorum."

Beni tekrar öpüyor ve tadı mutlu gözyaşları gibi geliyor.

Bu ateşli itfaiyeci dağ adamıyla bir aile kuracağıma inanamıyorum.

Dünyadaki en şanslı kız ben olmalıyım.

EPILOGUE

James

Otuz beş yıl sonra.

"C Bu taraftan" diyorum hayatımın aşkına, adanın etrafında kürek çekerken.

Victoria omzunun üzerinden bana bakarak, "Ama herkes bu tarafa doğru gidiyor," diyor. Çocuklarımızdan ve torunlarımızdan oluşan, kano yapan ve dev gölde kürek çeken büyük grubu işaret ediyor. Biz arkada, iki kürek tahtamızın üzerinde durmuş onları takip ediyoruz.

"Güven bana," diyorum sırtarak. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

Victoria şüpheli görünüyor ama beni takip ediyor. Adanın bu tarafı تنها, ağaçlar, kuşlar ve kurbağalardan başka ne yaptığımızı görecektir bir şey yok.

Aile uzun bir hafta sonu boyunca bizde kalıyor ve bu beni deli ediyor. Tüm bu süre boyunca kadınım ile bir an bile yalnız kalamadım.

Bütün gün bikiniliydi ve bu görüntü beni deli ediyordu.

"Peki, bana ne söylemek istiyordun?" diye soruyor ada ile ailenin geri kalanı arasında yalnız kaldığımızda.

Bu kadına daha önce söylenmemiş ne söyleyebilirim?

O benim hayatımın aşkı. Taptığım kişi. Birlikte otuz beş yıl geçirdik ve her günümüz sihir gibi geçti.

Dört harika çocuk, altı güzel torun ve saymaya devam ediyoruz. Kurduğumuz bu muhteşem hayata inanamıyorum.

Artık emekliyim ve günlerimi onu arzularak geçiriyorum. Paraya ihtiyacımız yok ama Victoria hala çocuk kütüphanesinde yarı zamanlı olarak çalışıyor çünkü bu onun tutkusu ve bunu seviyor.

İtfaiyeci kaskımı ve üniformamı uzun zaman önce emekliye ayırmış olsam da çocuklara haftalık kitap okumalarımı hâlâ yapıyorum.

Onu sadece oynak karım rol yapma havasına girdiğinde çıkarıyorum.

"Eee?" diyor sırtarak, kürek tahtasının üzerinde dengede dururken. "Ne söylemek istiyordun?"

Kürek tahtamı onunkinin yanına çekerken içimdeki arzu ateşinin yoğunlaştığını hissediyorum. "O bikiinin üzerinde büyüleyici durduğunu bilmeni istedim."

Yanakları kızarıyor. Onu hala kızartabilmeyi seviyorum.

"Söylemek istediğin bu muydu?"

Ona bakarken sahiplenici bir hırıltı çıkardım. O güçlü vücut dört çocuğumu taşıyordu. Ne kadar seksi değil mi?

"Seni istiyorum," diyorum ona uzanırken.

Kürek tahtalarımız birbirine çarparken ve ikimiz de ayakta kalmaya çalışarak sallanırken gülüyor.

"Bizi düşüreceksin!" diyor gülerek. "Sen vahşi bir adamsın."

"Senin için çıldırıyorum," diyorum derin bir sesle. "Şu küçük adaya çıkmaya ve onlar gidene kadar birbirimizin ırsına geçmeye ne dersin?"

Gülüyor ve elimi tutarken gözlerini deviriyor. "Evet, bu iyi giderdi. Hepsi bu gece gidiyor. O zaman bana tecavüz edebilirsin."

"Sabırsızlanıyorum," diyorum aç gözlerimi yuvarlak göğüslerinde ve kalın kalçalarında gezdirirken. Bu gece ona bikinisini tekrar giydireceğim ki dişlerimle çıkarabileyim.

"Yapmak zorunda kalacaksın."

"Beni tutması için bir öpücük alabilir miyim?"

Dikkatlice öne doğru eğilirken gülümsüyor. Ben de öne doğru eğiliyorum ama kürek tahtaları çok sallanıyor ve ikimiz de dengemizi kaybediyoruz.

Göle daldığımızda Victoria çığlık atıyor.

İliklerimize kadar ıslanmış halde yukarı çıkarken ikimiz de gülüyoruz.

Kürek tahtasına doğru yüzüyorum ve bir öpücük için eğilirken ona tutunuyorum. Ağzım onunla birleştiğinde gözleri kapanıyor.

Mmmmmmm.

Bu kadını öpmeye bayılıyorum.

Bu gece onu her yerinden öpeceğim.

Ve kilometrelerce ötede onun mutluluk çığlıklarını duyacak kimse olmayacak...

Son!

James ve Victoria'dan daha fazlasını
mı istiyorsunuz?

Ücretsiz bir bonus sahne almak için Olivia T. Turner haber
bültenine katılın!

Victoria, James'e birinci yıldıönümleri için yakıcı bir hediye
ile sürpriz yapar.

Kaçırmayın.
[Buradan alın!](#)

MORE MOUNTAIN MEN!

[Dağlarda Kayıp Dağlarda](#)

[Arzu Dağlarda Tutku](#)

[Dağlarda Bulunan Dağlarda](#)

[Huysuz](#)

[Dağlarda Özlem Dağlarda](#)

[Saklanmak Dağlarda Düşmek](#)

[Dağlarda Özlem Dağlarda](#)

[Cızırtı](#)

[Dağ Adamı Saplantılı](#)

[Dağ Adamı Kurtarılmış](#)

[Dağ Adamı İlham Perim](#)

[Dağ Adamı Kutu Seti](#)

Hepsi Kindle

Unlimited'ta!

Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın!

[OTT Aşığı Olmak İçin Buraya Tıklayın!](#)

Olivia T. Turner'ın VIP okuyucuları için özel bir grup. Olivia ile etkileşime geçmek, en son OTT haberlerini almak, kapaklara ilk bakış, tanıtımlar, özel alıntılar, çekilişler ve daha fazlası için gelin!

Katılmak için Over The Top Alfa Erkeklerini sevmelisiniz!

AUDIOBOOKS

Tüm sesli kitap koleksiyonuma göz atın!

En sevdiğiniz OTT hikayelerinden her zaman daha fazlasını ekliyorum!

Greene Mountain Boys'u bugün Sesli Kitap olarak dinleyin!

[**OTT Sesli Kitaplar**](#)

OTT Bültenine Özel ÜCRETSİZ!

[Bültenime Katılın ve Okumaya Başlayın...](#)

FOLLOW ME...

Olivia T. Turner'ın kitaplarının tam listesi şu adreste

bulunabilir: www.OliviaTTurner.com

amazon.com/author/oliviattturner

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.